Informace

Arcidiecézní charity Olomouc

Caritas

listopad 2017

OTISK ČLOVĚČENSTVÍ V KALENDÁŘI CHARITY NOVÝ HROZENKOV. „Neměl jsem žádný med v životě. Nadřel jsem sa hodně. Ono sa říká, že práca šlachtí, enemže též hrbatí kostru. Ale tož, dyť člověk nemože byť na světě a nic nedělať. Nebyť nijak užitečný. To dá rozum, že ne…“ říká Ludvík Stoklasa, klient pečovatelské služby. Více na str 8.

Foto: J. Vrážel

obsah

Duchovní slovo:

Kdo jsi, Ježíši? Zamyšlení Noely Frolkové.....2

Zprávy z arcidiecéze:

Cenu Charity ČR letos obdrželo devět nominovaných.....2

J. Suchánek: Milosrdenství je v každém člověku. Je otázkou, jaký mu dá prostor.....3

Ve vzpomínkách pracovníků Charity žijí lidé, o které pečovali. Nejen o Dušičkách.....5

Hospic Sv. Kopeček Olomouc:

15 let doprovázení na konci života.....5

Střípek z přílohy Katolického týdeníku CARITAS.....6

Z farních a oblastních Charit:

Hranice, Nový Hrozenkov, Olomouc, Prostějov, Šternberk, Šumperk, Uherské Hradiště, Uherský Brod, Valašské Meziříčí, Zlín.....7

Humanitární pomoc:

Charita a firma PAMA posílají na Haiti sklolaminátové desky...23

Vánoční balíčky: všech 431 dětí z Ukrajiny už má své dárce.....23

Na zdraví Haiti: zdravotníci ošetřili 240 chudých dětí.....24

Děti se podívaly, odkud je jejich spolužák Dave.....24

Kontejner pro Haiti: ACHO už paletuje.....25

K. Lőffelmannová: Jsem vděčná, že můžu dělat tuto práci.....25

Klára na Haiti: Zápisky z cesty.....27

DUCHOVNÍ SLOVO

Milí charitní spolupracovníci, také někdy nestíháte? Já stále častěji. Ale díky spolupracovníkům se dá ledaco dotáhnout. Tak např. mohu k tomuto zamyšlení použít poznámky Noely Frolkové z duchovní obnovy, které se zúčastnila.

P. Bohumír

Pastorační asistenti Charit Arcidiecéze olomoucké se setkali na duchovní obnově na Sv. Hostýně. Duchovní obnovu nám dával Mons. Bohumír Vitásek, prezident ACHO na téma: „Kdo jsi, Ježíši?“

Představil nám Ježíše v různých fázích jeho života a působení. Narodí se a hned jej vítá Hosana i Ukřižuj – královské dary i bezprostřední ohrožení života. Přesto, že si ve 12 letech v jeruzalémském chrámě jasně uvědomí své božství, je svým rodičům poddán.

Při křtu v Jordánu se ozvou slova Boha Otce: „to je můj milovaný Syn…“ Ta slova platí pro každého člověka, Ježíš se s námi ztotožňuje – staví se do jedné řady s hříšníky, čekajícími na křest.

Do svých 30 let fyzicky pracoval, ve svém životě míval hlad, byl unavený, opuštěný, hněval se, plakal, radoval se, jásal – byl nám podobný ve všem, kromě zla-hříchu. On nám rozumí ve všem, co prožíváme.

Duchem je Ježíš veden na poušť. Tam se modlí a postí se. Jeho lidská přirozenost se sjednocuje s božskou. V závěru však přichází Pokušitel, nad kterým Ježíš vítězí.

V nás Duch sv. působí ve svátostech, uvádí do porozumění Písmu, v okolnostech života, v lidech kolem nás. Je důležité vytvořit si pevné chvíle pro setkání s Bohem, mít kvalitní čas pro modlitbu. Jsem tu, Pane, pro Tebe… jsou to chvíle Božího doteku. Zlu říkat jasně: NE!

Ježíš-Učitel – je Pravda a má moc. Jeho moc je moc obětavé lásky. Bůh miluje člověka a nenávidí zlo-hřích. Já tě neodsuzuji, ale jdi a už nehřeš - neodsoudí člověka, ale jasně pojmenuje a odmítne hřích. Desatero-koryto vymezení životního prostoru, kterým plyne život z obětavé lásky (Miluj Boha nade všechno a bližního jako sebe). Nepřišel přikázání zrušit, ale naplnit. Učí nás cestě ke štěstí – blahoslavenstvími. Na nás je jít za ním a s ním. Využívat k dobru hřivny, které jsme dostali.

Ježíš-Mistr. Mistr učí svého učedníka praktickým dovednostem. Ježíš volá své učedníky, aby byli s ním, a pak je posílá. Nás zavolal při křtu, biřmování, osobním voláním ke službě.

Vede nás, chrání, zahrnuje nás svým přátelstvím a posílá do služby na Charitě.

Mesiáš-Vykupitel - nosná myšlenka Izraele - po 70 letech v Babyloně se vrací jen hrstka - zbytek Izraele - většina se zabydlela v nových podmínkách a přijala nové bohy. Sice otroci, ale se zajištěným živobytím. Člověk potřebuje osvobození z vnějšího i vnitřního otroctví. Jako vnější znamení vnitřního osvobození Ježíš uzdravuje.

„Dveře našeho srdce mají jakousi pružinu“, která se stále před Ježíšem zavírá: lenost, hřích….

Už jsme vykoupeni, ale přesto stále ohroženi zlem. Vůle může být slabá, ale když je rozhodná a vysílá prosbu o Boží pomoc, pak „přes to nejede vlak“. Předsevzetí má být jedno, konkrétní, uskutečnitelné. Ježíš ukřižovaný a zmrtvýchvstalý. Je proklet, kdo je přibit na dřevo, je napsáno ve Starém Zákoně - největší možný propadák a konec - proto jsou emauzští učedníci tak skleslí. Všichni, kdo v Ježíše věřili, tím ztratili všechnu naději (Kromě Panny Marie - ta se pod křížem nehroutila, ale stála.) A přece právě na kříži Ježíš zvítězil. Zvítězil nad zlem, protože na sebe nechal dopadnout zlo celých dějin světa, ale nepustil to zlo do sebe, ani ze sebe ven. Sám v sobě mu postavil hráz a ze sebe dal jen dobro: „Otče, odpusť jim, oni nevědí, co dělají.“

Nad smrtí pak zvítězil svým zmrtvýchvstáním. Kdosi řekl, že křesťan má to nejkrásnější stále před sebou. S Tebou, Pane Ježíši!

Matka Tereza prožila mimořádným způsobem Ježíšovo volání na kříži „Žízním“. On nás každého touží osvobodit od našich otroctví a naplnit náš život. Touží také po tom, abychom my jej měli rádi. To není z nedostatku, ale z přemíry. Jeho „žízním“ stále zní do osamělého a prázdného místa v každém srdci. Slyšíme ho? Právě teď žízní…

Naše obnova je vždy místem radostného setkání, které je naplněno ranními chválami, promluvami, adoracemi. Každý den jsme měli mši sv., modlili jsme se společně růženec, křížovou cestu i cestu světla, měli jsme možnost svátosti smíření. Večery byly vyhrazeny pro večerní chvály i diskuze v sále, kde jsme se vzájemně obohatili o zkušenosti z našich Charit. Společně jsme také oslavili narozeniny našeho otce prezidenta velkým dortem, kdy jsme měli možnost poděkovat mu za službu a požehnání, které nám poskytuje…

Požehnaný čas přeje
+Noela Frolková,
pastorační asistentka

ZPRÁVY Z ARCIDIECÉZE

Cenu Charity ČR letos obdrželo devět nominovaných

Sedm žen a dva muži obdrželi 31. října letošní Cenu Charity ČR. Toto ocenění je poděkováním a veřejným uznáním za nelehkou a obětavou práci vynikajících pracovníků, dobrovolníků a podporovatelů Charity ČR. Slavnostní předávání proběhlo v rámci 26. benefičního koncertu Arcidiecézní charity Praha, který byl věnován památce kardinála Miloslava Vlka a uskutečnil se v pražském Obecním domě.

Osobnost kardinála Vlka připomněl moderátor koncertu Marek Eben, když v úvodu citoval jeho slova: „Charita je tvář církve obrácená ke světu.“ Na slavnostním ceremoniálu promluvil také ředitel Charity ČR Lukáš Curylo, a to o tradici Ceny Charity ČR, která se letos udílí již po desáté a je spjata s inspirujícím odkazem sv. Vincence z Pauly, kněze, který svůj život zasvětil službě chudým. „Krédem tohoto světce bylo: nelze lidi jen šatit a sytit, ale být – se

srdcem na dlani – blízko těm, kdo trpí," zmínil Curylo a vyjádřil také úctu všem oceněným: „Chci dnes poděkovat nejen nominovaným, ale i jejich rodinám. Není to jenom práce, je to služba."
Poté spolu s prezidentem Charity ČR biskupem Pavlem Posádem a Petrem Malimánkem ze společnosti T-Mobile předali diplom, květinu a věcné dary od Nadace České spořitelny a T-Mobilu všem devíti nominovaným. (Každá z osmi římskokatolických diecézních Charit a Česká katolická charita – Domovy duchovních a řeholnic nominovaly po jednom kandidátovi).
Letošní Cenu Charity ČR obdrželi:

- **Mgr. Ivana Petrášková,** vedoucí tří zařízení pro seniory v rámci útvaru Služby Brno
- **Jiřina Krejčová,** dobrovolnice a bývalá ředitelka Farní charity Týn nad Vltavou
- **Milena Rousková,** pracovnice v sociálních službách Farní charity Rychnov nad Kněžnou
- **Drahomíra Hartmanová,** pečovatelka a zástupkyně ředitelky Oblastní charity Česká Kamenice
- **Jindřich Suchánek,** vedoucí projektu pro nemocné s roztroušenou sklerózou a bývalý ředitel Arcidiecézní charity Olomouc a Charity Česká republika
- **Marie Bohanesová,** zakladatelka služeb pro seniory a lidi s duševním onemocněním v Charitě Frýdek-Místek
- **Jana Hýblová,** vedoucí ekonomického oddělení Diecézní charity Plzeň
- **Karel Nováček,** ředitel akvizic Společnosti Agel a mecenáš
- **Bc. Marie Žižkovská**, vedoucí přímé péče Charitního domova Střelice

Cena Charity ČR
Cena Charity ČR je udělována od roku 2008. Letos se slavnostní předávání konalo v rámci 26. benefičního koncertu Arcidiecézní charity Praha, který se konal pod záštitou kardinála Dominika Duky, arcibiskupa pražského. Kardinál Duka tento benefiční koncert také osobně uvedl.
Koncertu a slavnosti se zúčastnila řada významných osobností a dárců. Výtěžek benefičního koncertu je tradičně věnován na podporu České nemocnice sv. Karla Lwangy v Ugandě.

Charita Česká republika
Foto: Lubomír Kotek

Jeden z držitelů Ceny Charity Jindřich Suchánek říká: Milosrdenství je v každém člověku. Je otázkou, jaký mu dá prostor

„Člověk udělá během svého života spoustu hříchů, pán Bůh jej naštěstí bude posuzovat za to dobré. Já jsem dostal odměnu za službu Charitě už tady, na tomto světě, takže pak už ji nedostanu," říká čerstvý držitel Ceny Charity Jindřich Suchánek. Obdržel ji v poslední říjnový den v pražském Obecním domě spolu s dalšími osmi laureáty.
Jindřich Suchánek byl v letech 1991 až 2002 ředitelem Arcidiecézní charity Olomouc. Stál u zakládání místních Charit a novátorské domácí péče a řídil pomoc lidem po katastrofálních povodních v roce 1997. Inicioval také vznik Hospice na Svatém Kopečku. V letech 2004–2005 byl ředitelem Charity ČR. V současné době řídí přestavbu bývalého kláštera Milosrdných bratří v Prostějově pro potřeby pacientů s roztroušenou sklerózou. „Jsem starý, stačilo, stop," dodává s lehkým úsměvem.

Co pro Vás znamená Charita?
Na to se nedá odpovědět… Charita je smysl života, člověk chce pomáhat druhému nebo sobě, když pomáhá druhému, je to lepší.

Co Vás na práci v Charitě přitahovalo?
Bral jsem to jako službu církvi, ani jsem nevěděl, jestli bude placená. V době totality jsme byli otrávení bolševismem, církev dávala člověku jiné šance, svobodu, naději. Já pracoval pro církev už za totality, dělali jsme samizdatovou literaturu, točili filmy... Po roce 1989 se otevřela možnost dělat to oficiálně. Řekl jsem si, jestli má církev v nové epoše oslovit nevěřící společnost, čím jiným než Charitou?

Stál jste vlastně u obnovy Charity v Československu, v jakém stavu byly sociální služby po sametové revoluci a jaké problémy bylo třeba řešit prioritně?
Sociální služby byly za komunistů pole neorané – o drogově závislých se jen šeptalo, bezdomovci jako by neexistovali, přežívali v likusácích po tisícovkách, například v Karviné, nebo v kriminále, kam je zavírali za potulku. Nikdo se nestaral o matky v tísni, a vůbec nejhorší to bylo se seniory a zdravotně postiženými lidmi, které jste našli jen v jakýchsi ghettech na periferiích. Vše fungovalo špatně, takže kam jste sáhla a myslela jste to humanitně, udělala jste dobře.
Senioři přebývali v takzvaných „lidojemech“. Tento terminus technikus vymyslela psycholožka Dana Němcová pro domovy důchodců, kdy v jediném bydlelo 400–600 lidí, po šesti v jediném pokoji. My jsme chtěli péči o seniory humanizovat, stáli jsme o malé domy rodinného typu, nazývali jsme je Dům pokojného stáří, ale nevěděli jsme, jak na to. Tehdy nám pomohlo, že charitní síť je rozprostřená po celém světě a Charity mají otevřenou náruč. Jezdili jsme se tedy učit do zahraničí, například do Německa, Rakouska, Švýcarska. Nevěřícně jsme zírali třeba na domov pro seniory v Belgii, který jsme navštívili začátkem 90. let. Bydlelo v něm 100 lidí, přičemž každý měl svou garsonku. Tyto byty byly propojené atriovými, zastřešenými ulicemi, kde jste našli kadeřnictví, obchody, hospůdky… Každý byt měl i své privátní parkovací místo a zahrádku.
Další výzvou bylo bezdomovectví. Po Havlově amnestii byly nádraží a ulice plné propuštěných vězňů. Tehdy jsem pracoval jako diecézní pracovník Charity a biskup Hrdlička si mě zavolal, že s tím mám něco udělat. A vznikl Samaritán, první dům pro bezdomovce v České republice. Dále jsme vymysleli základní program týkající se zdravotně postižených, vznikla i domácí péče. Všichni se divili, že zdravotní sestry budou chodit k lidem domů, byl to takový experiment, při němž stála doktorka Svatošová. To samé hospicová péče.

Naráželi jste na překážky?
V té době ještě seděli v okresním národním výboru na sociálních úřadech komunisté. Nechápali, co chceme a jeli dál v tom starém systému „o nic se nestarejte, my se postaráme. Hlavně držte pusu a krok“. Nedalo se s nimi vůbec spolupracovat. Jen velmi málo z nich se dokázalo od toho špatného způsobu odpoutat a chytnout nový svěží vítr.

Jaké má před sebou Charita výzvy nyní, po 25 letech?
Charita by měla všechny své služby zdokonalovat, zajímat se o člověka od nenarozeného života přes rozvodovost, děti, dospělost, seniorství, až po úmrtí. Měla by se starat dokonce i po smrti. Vždyť někteří lidé nemají na pohřeb, a tak se jejich popel jen tak vysype... Přibývají ale i nové sociální skutečnosti a výzvy, o které se nikdo moc nezajímá, protože nejsou v legislativě. Velkým problémem je třeba závislost na počítačích nebo děti propuštěné z dětských domovů. Ukázalo se, že takzvané Domy na půli cesty nejsou pro ně to nejlepší řešení. Když se mají postavit na vlastní nohy, proč nedostanou byt? To samé lidé bez domova. Jsou po desítkách v azylových domech pod neustálým dozorem. Je třeba se ale zařadit do normálního života. Ať bydlí ve svém, třeba po dvou po třech, ať tam dodržují pravidla, jako je platit nájem a tak dále. V azyláčích zůstávají dál bezdomovci a nejsou plnohodnotnými lidmi. Výzvou je dívat se na sociální službu jako na rehabilitaci člověka.
V dokumentu druhého vatikánského koncilu Dekret o apoštolátu laiků se píše, co je základem Charity. Parafrázuji: Charitní pracovník má vyhledávat nouzi, ne čekat, až k němu přijde. Má jít do místa nouze, podívat se tam, najít řešení a to realizovat. Nedělá to Charita málo?

A co humanitární pomoc? Která tato zkušenost Vás osobně nejvíce formovala, zasáhla Vás tak, že jste nějakým způsobem prohlédl?
Krajní nouze člověka formuje nebo deformuje. Může to vyvolat pýchu, říkáte si: „to je štěstí, že si tu žiju a nemám bídu.“ Nebo naopak si říkáte: „Já si žiju v takovém přepychu. Když mám možnost, budu tedy pomáhat.“ Nejvíce hluboce na mě zapůsobilo Kosovo, Čečensko, potom Rwanda. V Čečensku bylo víc té poválečné hrůzy, kde lidé téměř nebyli schopní mluvit, ve zdech rozbitých paneláků žily tisíce, desetitisíce lidí, ty domy byly prázdné, rozbité, na zdech azbukou napsáno: nestřílejte, zde jsou lidé! A pak černobylská zóna, kde jsme se potajmu plížili mezi dráty a ostny. Dostali jsme se do vylidněné vesnice - domy prorostlé stromy, lišky před námi utíkaly – a uprostřed toho všeho seděla babička. Ptali jsme se, kde se tam vzala. To šel člověku mráz po zádech.

Kde se tam vzala?
Po katastrofě ji stejně jako dalších tisíce lidí odsunuli do různých oblastí. Ona skončila na Krymu. Tam ale lidi z Černobylu začali lynčovat, dokonce je i zabíjeli, protože měli strach, že se od nich nakazí radioaktivitou. Někteří lidé se tedy vrátili zpátky domů. Říkali jsme té stařence, že tady je radiace, že ji záření zabije. A ona na to: „Kde je radiace, já ji nevidím.“ Sedmdesátiletá stařenka, mohl jí to člověk vyčítat? Měla se nechat zabít na Krymu? Ale ne všude zabíjeli…

Jak je to podle Vás s milosrdenstvím u lidí v této době?
Milosrdenství je v každém člověku, i v tom nejhorším, je jen otázkou, jaký mu dá prostor. Věřím, že to je boží genetický kód. Když někomu pomůžete, tolik vás to naplní… Máte přirozený pocit jistoty, že děláte dobro. Charita je na milosrdenství postavena, má nacházet nouzi a odstraňovat ji, Charita je pilíř církve.

Za rozhovor děkuje Karolína Opatřilová, ACHO
Foto J. Suchánka při podpoře lidí zasažených povodní v roce 1997: Jiří Kopáč

Ve vzpomínkách pracovníků Charity žijí lidé, o které pečovali. Nejen o Dušičkách

Arcidiecéze olomoucká - Odešli na věčnost, a přesto žijí ve vzpomínkách druhých. Třeba těch, kteří je ošetřovali. Pracovníci některých Charit v Arcidiecézi olomoucké si o Památce zesnulých připomněli své zemřelé klienty. Neděje se tak pouze o Dušičkách. Charita totiž pečuje nejen o tělo, ale i o duši.

Kromě zdravotních sester a pečovatelek pomáhají klientům i jejich blízkým pastorační asistenti a kněží. I hluboko v nich, profesionálech, zůstává péče a doprovázení pacientů na konci jejich života a podpora jejich příbuzných. „Vstupujeme do rodin pacientů, do jejich životů, do bolestí i radostí. Často jsme svědky, jak rodina statečně a s láskou doprovází svého blízkého, který se chystá odejít z tohoto světa, a snaží se mu plnit jeho poslední přání. Jedním z nich je zemřít doma. Do jedné rodiny jsme chodili dvakrát denně přibližně půl roku, o manželku se vzorně staral manžel a dochovali jsme ji společně doma až do konce. Všechny sestřičky se zúčastnily i posledního rozloučení v obřadní síni. Asi po měsíci jsme se s pozůstalým manželem společně sešli v restauraci a zavzpomínali na jeho zemřelou ženu," sděluje vrchní sestra Charity Zábřeh Ludmila Nováková.

Zábřeh – Kniha živých

Pracovníci Charity Zábřeh si některé klienty připomínají také nad Knihou živých. V ní nalistují data i jména zemřelých, pak za konkrétního člověka zapálí svíčku a zavzpomínají na něj. O Památce zesnulých letos poblíž vystavené knihy poprvé vyvěsili parte těch, kteří za poslední rok zesnuli.

Nový Hrozenkov – O Dušičkách řekli svým přátelům „sbohem"

Kostel v Novém Hrozenkově byl ve středu 1. listopadu plný lidí. Sešli se při Mši svaté za zemřelé klienty Charity. V prostorách kostela zavzpomínali příbuzní a ošetřovatelé zemřelých už potřetí. Nechyběli ani jejich přátelé, mnohé z nich Charita dopravila na místo speciálním autem, protože jsou méně pohybliví. „Tito lidé bydleli s těmi, za které mši sloužíme, v Domě pokojného stáří a někteří se neměli možnost s nimi rozloučit na pohřbu. Mše svatá tak pro ně bývá i dodatečným rozloučením," uvádí pastorační asistentka Charity Nový Hrozenkov Marie Fedorová. O mši si lidé prohlédli také tabuli s citátem a jmény zesnulých. Poté byla tabule přesunuta do budovy Charity.

Na své blízké vzpomněli také lidé v jednotlivých domácnostech Novohrozenkovska. U svých klientů to vidí třeba pečovatelky tamní Charity. „Babičky vždy mívají doma na stole vystavenou fotografii svého muže a u ní zapálenou svíčku," dodává pastorační asistentka Marie Fedorová.

Svatý Kopeček – Hořící svíce v kapli

O bohoslužbě slova ve čtvrtek 2. listopadu zavzpomínali na své blízké klienti Hospice na Svatém Kopečku. Pečovatelé je přivezli do kaple, kde zapálili svíčku a dali ji k oltáři. „Jiní s naší pomocí mohli zapálit svíčku na pokoji a my ji potom k oltáři odnesli. Bohoslužby se většinou zúčastní velmi málo lidí, bývá jich do pěti. Spoustu lidí totiž těsně před odchodem z tohoto světa toto téma tíží, musíme být opatrní, citliví," sdělila pastorační asistentka hospice Libuše Calábková.

Další plápolající svíčky přidávají k oltáři každý rok i pracovníci hospice. Také oni chtějí uctít památku zesnulých.

Karolína Opatřilová,
ACHO

HOSPIC SVATÝ KOPEČEK OLOMOUC

Hospic na Svatém Kopečku: 15 let doprovázení na konci života

Svatý Kopeček – Paní Elena je zdravotní sestrou už 20 let. Často se v práci setkává s tím, jak se pacienti a jejich příbuzní vyrovnávají se smrtelnou diagnózou. S touto skutečností se pak musela vyrovnat i ona sama. „Mamince diagnostikovali rakovinu plic. Prožila jsem s ní tříměsíční proces umírání doma, ve zmatku, odmítání, přijímání a těžkého fyzického a psychického vypětí. Doslova jsme padali na pusu," vzpomíná paní Elena. V těžké době jí zatelefonovali z Hospice na Svatém Kopečku, že může maminku přivézt. Tamní personál zvládá léčbu bolesti, pomáhá pacientům s jejich denními starostmi a také s uspokojením vyšších potřeb člověka. „Maminčina cesta skončila v poklidu. Viděla jsem to na jejím výrazu, který po své smrti měla ve tváři," dodává paní Elena. Pracovníci Hospice na Svatém Kopečku doprovodili na konci života kolem pěti tisíc lidí. Letos v listopadu tomu bude 15 let, co hospic vznikl.

Zřídit hospic byla myšlenka olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. Jeho nápad zrealizovala před patnácti lety Arcidiecézní charita Olomouc. V současné době je v hospici 30 lůžek ve 24 pokojích (18 jednolůžkových pokojů s přistýlkou pro příbuzného a 6 dvoulůžkových pokojů). „Všechny pokoje mají vlastní sociální zařízení, jsou vybaveny polohovacími postelemi s antidekubitními matracemi a signalizací. Loni jsme nechali přistavět 2 pokoje pro příbuzné našich klientů," sdělil ředitel Hospice na Svatém Kopečku Jiří Borik.

Rozhodujícím kritériem pro přijetí do hospice je aktuální zdravotní stav pacienta – nevyléčitelná nemoc v terminálním stadiu, nesnesitelná bolest, nemožnost uživatele a jeho rodiny zvládnout situaci v domácím prostředí a jeho svobodné rozhodnutí, že chce pobývat v hospici. „Pobývají u nás hlavně pacienti s onkologickým onemocněním. Pečujeme o jejich fyzickou stránku s důrazem na péči paliativní, což je léčba bolesti. Věnujeme pozornost i potřebám psychologickým, sociálním a duchovním," dodal Jiří Borik.

U příležitosti 15. výročí vzniku hospice vyšla sbírka veršů Krajina smíření. Napsaly ji Jitka Dobrovítovská a Ludmila Nováčková, které se inspirovaly tím, co prožily jako dobrovolnice u lůžek umírajících. „Anonymními spolutvůrci některých veršů jsou i lidé z řad nemocných a pozůstalých, kteří v hospici pobývali," řekla Jitka Dobrovítovská. Ta nejdříve v hospici vykonávala dobrovolnickou službu, následně pracovala jako recepční, asistentka pro klienty, pak jako pracovnice v přímé péči u lůžka. K dobrovolnictví se poté znovu vrátila.

Zajímavost - Zpívánky
Zazpívat si při kytaře mohou obyvatelé Hospice na Svatém Kopečku téměř každý pátek s otcem Gorazdem. Pětačtyřicetiminutové Zpívánky propojují jednotlivé uživatele hospice mezi sebou, což jim prospívá. Oblíbené jsou moravské a české lidové písničky. Lidé se často rádi vracejí do dětství.

Příběh - Paní Jarka doprovázela svého muže dvakrát
Každý den po práci zajít do Hospice na Svatém Kopečku a dodávat sílu manželovi. Takto vypadal život paní Jarky z Olomouce dlouhého půlroku, v době, kdy její muž „balancoval" na hranici života a smrti. Pak nastal zvrat. „V hospici jsme se procházeli nebo jsem mu předčítala. Přinesla jsem mu i fotoaparát, a když na tom byl lépe a vyvezli jej na sedačce na terasu, fotil si okolí. V hospici se mu velmi věnovali, docházel za ním i pan farář a vedli diskuse o životě. Také jej navštěvovala dobrovolnice, paní z rozhlasu. Přestože dožíval v hospici, svůj život prožíval a já na něm začala vidět zlepšení. Dokonce se vrátil domů. To bylo fajn," vzpomíná paní Jarka.
Její muž se vydal i na prohlídku do rozhlasu. To, co mu dobrovolnice vyprávěla o své práci u lůžka, nyní viděl na vlastní oči. A pak se nemoc vrátila. Celý scénář se opakoval. Paní Jarka každý den po práci docházela do hospice, kde vždy přespala a ráno mířila zase do práce. „Tentokrát to trvalo jen týden. Bylo to kruté, ale myslím si, že v závěru svého života můj muž začal věřit v Boha a s tím, co se děje, se smířil," dodává paní Jarka.

Karolína Opatřilová,
ACHO

Střípek z přílohy Katolického týdeníku CARITAS: Na jedné vlně při Zpívánkách

P. Gorazd Krušina OPraem., muž v bílém hábitu s tmavým copem spadajícím na lopatky, se staví před publikum. Rozeznívá struny kytary a za doprovodu některých posluchačů začíná zpívat první lidovku. „Jedna z divaček si před časem přála zahrát svou oblíbenou písničku. Tu píseň jsem znal, jen jsem neznal přesná slova. Slíbil jsem tedy, že se je do příště naučím. Sejít jsme se měli až za čtrnáct dní. Já se text opravdu naučil, ale paní už bohužel nepřišla," vzpomíná na jeden ze silných okamžiků Zpívánek v Hospici na Svatém Kopečku P. Gorazd. Místo paní dorazily její dcery, přinesly si svíčku a zapálily ji, připraveny začít zpívat. Tehdy všichni přítomní pocítili všudypřítomnost smrti a také realitu – tráví své poslední dny, týdny či měsíce v hospici. „Uvědomovali jsme si tu pomíjivost – dnes tu jsme, zítra být nemusíme. Navíc, tušili jsme, že smrt není tragédie, které bychom se měli bát. Zpívánky tenkrát byly vzpomínkou na tu paní," dodává kněz.
P. Gorazd Krušina ze Svatého Kopečka hraje téměř každý pátek na kytaru a zpívá lidem na konci jejich života v hospici nedaleko svého kláštera. Zpívánky jsou pro nemocné jakýmsi nádechem. Sbližují je, navrací je do šťastných dětských let a umožňují jim tak život dále prožívat. První Zpívánky vedl pater Gorazd před pěti lety. „Většina pacientů tráví svůj čas v pokoji, kam za nimi docházejí návštěvy. Někteří občas zavítají na mši. Právě tam si jeden mladý psycholog, který v hospici dříve pracoval, všiml, jak pookřejí, když se dostanou ven z pokoje. Začal tedy přemýšlet, jak tyto lidi propojit mezi sebou, a napadla jej hudba," popisuje začátky Zpívánek pater Gorazd.
Někdy je společenská místnost plná pacientů a jejich příbuzných, někdy naopak přijde jeden nebo dva. Často přicházejí i zdravotní sestřičky, které jsou v záloze, kdyby pacienti potřebovali jejich pomoc. „Při rytmické písni občas sestřičky vezmou pacienty za ruce a jakoby s nimi tančí. To je vždy mezi nimi vidět přátelské pouto," míní pater Gorazd. Do akce se pacienti zapojují podle svého temperamentu a možností. Pater vzpomíná třeba ženu, které se zalíbila hra na perkusové nástroje. „Byla ve svém živlu a používala všechno, co bylo možné," pousměje se duchovní. Pětačtyřicetiminutové Zpívánky odehraje kněz naplno i třeba pro jedi-

diného pacienta, který jako by pospával. „Někteří lidé jsou utlumení, ale hudbu vnímají a po skončení děkují, že se jim Zpívánky líbily. Má to smysl," je si jistý.
Publikum v hospici nejvíce holduje moravským a českým lidovým písničkám. „Občas si ale někdo přeje třeba i Waldemara Matušku, Holubí dům a takoví Slavíci z Madridu – ti se stali naší hymnou, touto písničkou vždy končíme," vypráví dál pater. Zpívánky se odehrávají ve společenské místnosti hospice, kam diváci přijíždějí na vozíčcích nebo postelích. Když je pěkné počasí, uskuteční se „koncert" na terase, odkud je výhled na Olomouc.

Karolína Opatřilová,
ACHO

Z FARNÍCH A OBLASTNÍCH CHARIT

Charita Hranice

Charita Hranice se poprvé zúčastnila Národní potravinové sbírky

Na svatého Martina prožili někteří zaměstnanci Charity Hranice mimořádnou sobotní směnu v hranickém obchodním domě Kaufland. Společně se dvěma sedmičlennými skupinkami dobrovolníků se poprvé zapojili do Národní potravinové sbírky ve prospěch Charity Hranice.

U vchodu do Kauflandu čekaly příchozí nakupující krásné dobrovolnice z řad farní mládeže z Hranic, Potštátu a Černotína. Nabízely letáček sbírky s nákupním seznamem vhodných trvanlivých potravin a drogistického zboží, které bylo možno v rámci NPS darovat. Další skupinka dobrovolnic ve slušivých modrých zástěrách čekala za pokladnami a přijímala darované nakoupené potraviny od zákazníků. Každý kousek darovaného zboží byl označen nálepkou. Když se nákupní košík s logem Národní potravinové sbírky zaplnil, koordinátorka sbírky Radka Andrýsková jej převezla do skladu, kde již čekala mužská část dobrovolnických týmů. Pánové darované zboží třídili do krabic, vážili a připravovali k odvozu. Všechny darované věci byly odvezeny do prostor Charity Hranice a budou využity na pomoc lidem v nouzi, neúplným rodinám, osamělým seniorům a uživatelům charitních služeb.

Za dvanáct hodin se díky štědrosti nakupujících podařilo sesbírat více než 1 000 kg trvanlivých potravin a drogistického zboží. Nejčastěji darovanou potravinou byly bezesporu těstoviny. Mnozí dárci Charitu opravdu velmi příjemně překvapili – jedna paní jí darovala nákup v celkové hodnotě 1 200 Kč, další zákaznice věnovala opravdu plný nákupní vozík a studentský kaplan pro mládež nám věnoval nákup v hodnotě 2000 Kč.

Děkujeme všem štědrým dárcům, kteří do Národní potravinové sbírky pro Charitu Hranice zakoupením a darováním zboží přispěli.

Velký dík patří našim skvělým dobrovolníkům, kteří kolem sebe šířili dobrou náladu a radost. Je bezesporu především jejich zásluhou, že se tato akce vydařila.

Za skvělou spolupráci a vstřícný přístup děkujeme také vedoucímu a personálu obchodního domu Kaufland. Za pomoc při organizaci akce děkujeme zaměstnancům Potravinové banky Olomouc.

Charita Hranice

Archa vystoupila před diváky s Pouličním cirkusem

Pouliční cirkus - tak zněl název vystoupení, kterého se o listopadovém víkendu zúčastnili klienti Denního centra Archa se svými asistentkami. Vystoupení probíhalo v rámci přehlídky umělecké tvorby lidí s handicapem, která se konala v Kopřivnici.

Na přehlídku jsme se připravovali už od jarních měsíců, bylo potřeba vymyslet choreografii a hudbu a celé vystoupení nacvičit. Klienti, kteří chtěli vystupovat, se do procesu tvorby aktivně zapojovali od samého začátku. Přinášeli návrhy na hudbu, a když už byly písně vybrány, podíleli se nejen na choreografii, ale také na tvorbě rekvizit a kostýmů.

V prvním dnu festivalu jsme absolvovali generální zkoušku a poté jsme navštívili místní technické muzeum, kde jsme zhlédli výstavu aut a strojů vyrobených ze stavebnice Lego a spoustu dalších krásných automobilů, letadel a motorek. Také jsme se zúčastnili různých her, výtvarné dílny, divadelního cirkusu, kde jsme si mohli vyzkoušet své pohybové dovednosti.

V sobotu, v den vystoupení, jsme se všichni sešli vystrojeni a v dobré náladě. Těšili jsme se, až všem přítomným

předvedeme, co jsme si připravili. S blížícím se vystoupením stoupala nervozita, ale z hlediště nebylo vůbec nic poznat. Vystoupení se nám povedlo podle našich představ tak, že jsme odjížděli spokojeni, veselí a obohaceni o nové zážitky. Teď si chvíli oddechneme, ale v brzké době už opět začneme přemýšlet, co vymyslíme za představení v dalším roce, kdy nás čeká téma Taneční. Díky této akci mají klienti další možnost jak se zapojit do společnosti a také předvést, co jsou schopni se naučit a co umí.

Eva Hynčicová,
sociální pracovnice DC Archa

Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov

„Neobyčejný“ nástěnný kalendář

První nástěnný kalendář Charity Svaté rodiny Nový Hrozenkov pro rok 2018 je na světě a mohl vzniknout především díky fotografiím Josefa Vrážela. Ten přiznává, že ještě donedávna o hrozenkovské Charitě věděl jen to, že rozváží obědy.

„Mé vystřízlivění začalo s focením koledníků při Tříkrálové sbírce,“ vzpomíná fotograf a připouští, že to bylo vlastně ze „zištných“ důvodů: „Cítil jsem, že toto by mohlo být vhodné téma zapadající do obrazu současné vesnice, kterou rád fotím. Nespletl jsem se. A tím to vlastně všechno začalo. Nahlédl jsem více do práce Charity a byl jsem překvapen - kolik toho pro lidi dělají a kam až jejich služby sahají. A pak ten jejich přístup - vždycky za všech okolností s úsměvem na rtech,“ podotýká J. Vrážel. Připouští, že následná spolupráce s Charitou Nový Hrozenkov, návštěvy s pečovatelkami u klientů, fotografování v Denním stacionáři Slunečnice či v Domě pokojného stáří na Čubově i jemu samotnému hodně změnily pohled nejen na Charitu, ale i na stáří jako takové. „Fascinuje mě tento svět, který - byť se to možná někomu nezdá, může být ještě stále pln radosti, humoru, moudra, přání i snů...“ Konečně právě o tom „vypráví“ nástěnný kalendář Charity Nový Hrozenkov na rok 2018.

Jistě se v této souvislosti sluší poděkovat všem, kteří se na výrobě kalendáře podíleli a to bez nároku na jakýkoliv honorář.

Výtěžek z prodeje tohoto pozoruhodného dílka bude použit na závěsný zvedací systém do Domu pokojného stáří v Novém Hrozenkově.

Renata Holčáková,
Charita Nový Hrozenkov

Chtěla zemřít „ve svém“.
Příběh hrozenkovské domácí hospicové péče

Byla sobota a paní Graclíková jako každý týden o tom čase s přeplněnou nákupní taškou v každé ruce si to zamířila do nedaleké trafiky, aby si ještě koupila „periodikum svého syna“. Pak se posadila na lavičku autobusové zastávky a čekala na spoj, který ji odveze do kopců. Kousíček od lesa tam měla svou chalupu se záviděníhodnou skalkou a zahradou.

„Na charitu bych nikdy nic nedala,“ nechala se slyšet při rozhovoru s řidičem autobusu - sedávala vždycky na sedadle hned u dveří.

„Člověk nikdy neví, kde ty peníze skončí. To raději nakrmím zvěř v lese a své čtyřnohé mazlíčky doma," dodala rázně a za souhlasného přikyvování řidiče vytáhla z tašky obrovskou štangli psího salámu. Silná osobnost, šarmantní, za všech okolností upravená dáma, která měla pro strach uděláno, vždyť žila sama, na samotě u lesa. Všechno však svou vůlí ovlivnit nedokázala. Třeba zdraví. To se časem velice zhoršilo a bylo zapotřebí využít služeb místní Charity, včetně domácí hospicové péče, kterou poskytuje.

Neznámý svět Charity

„O Charitě jsem věděl pouze to, že v Novém Hrozenkově existuje a že rozváží seniorům obědy," vzpomíná na dobu před několika měsíci Mirek, syn paní Graclíkové. „Žil jsem v Praze, šéfoval úspěšnému časopisu, psal knížky, které se dobře prodávaly, a bezstarostně šel od úspěchu k úspěchu. Všechno, na co jsem sáhl, se mi dařilo, a když to přeženu, tak jsem si myslel, že smrt se mých blízkých netýká," připouští M. Graclík. Až náhlé a nečekané zhoršení zdravotního stavu stále vitální a soběstačné maminky jej podle jeho vlastních slov – vrátilo na zem a on začal vzniklou situaci velmi intenzivně řešit. „Hledal jsem pomoc, zjišťoval, co je možné, brouzdal po internetu, navštívil v Karolince kancelář Charity a objevil pro mě do té doby zcela neznámý svět," tvrdí pan Mirek a po chvíli dodává: „Hluboce před pracovnicemi Charity smekám, protože vím, že sám bych nebyl schopen se o těžce nemocného člověka postarat. Vlastně bych nemohl splnit mamince její přání, aby zemřela doma. Když ještě v nemocnici komunikovala, řekl jsem jí, že zařizuji Charitu, která o ni bude doma pečovat, a tak se na návrat těšila."

Bohužel, její zdravotní stav se poté zhoršil a pan Graclík si maminku domů přivezl už jako nepohyblivou a takřka neschopnou komunikace.

Dát maximum

„Na to, že je to chlap, byl v péči o maminku naprosto úžasný," říká na adresu M. Graclíka pečovatelka Charity Nový Hrozenkov Dana Kocurková. „Vpluli jsme do té rodiny tak nějak přirozeně a přesto, že jsme tam nepůsobili příliš dlouho, bylo to, jako bychom tam byli snad odjakživa. Vládl tam velký klid a pokoj, což za podobných situací vždycky nebývá. Víte, on chtěl dát mamince maximum, což opravdu měla. Tak, jak by to asi mělo být vždycky," uvažuje nahlas pečovatelka. Po krátké odmlce přiznává, že den, kdy paní Graclíková zemřela, má stále v živé paměti. „Udělala jsem všechny úkony, jako jiné dny, ale pořád jsem nějak nemohla jen tak říct na shledanou a odejít. Něco uvnitř mi to nedovolovalo. Já vám to neumím vysvětlit, ale jako bych podvědomě cítila, že už ji živou neuvidím. Držela jsem ji za ruku a nedokázala ji pustit. Vybavuji si, jak se za mými zády potichu otevřely dveře, byl to syn paní Graclíkové, asi mi chtěl něco říci, ale nerušil nás. Chtělo se mi plakat, ale musela jsem vydržet, jsem přece profesionál," říká D. Kocurková. „Až potom, v autě, jsem tomu nechala volný průběh. Tam už moje slzy nikdo neviděl."

Za dvě hodiny nato informovala pečovatelku její vrchní sestra, že paní Graclíková zemřela. Její syn byl u ní.

Nikdy neodsuzovat

„Řekla bych, že moci zemřít ve svém prostředí je ideální stav. A právě o to se prostřednictvím domácí hospicové péče v Charitě Nový Hrozenkov snažíme. Nehledě na to, že zdravotní péče, která je součástí hospicové péče, je hrazena z veřejného zdravotního pojištění, pro klienta je tedy zdarma," vysvětluje Jarmila Škarpová, vrchní sestra. „V žádném případě však nechceme a nesmíme v lidech vyvolat pocit viny, pokud se na to snad necítí," dodává hned vzápětí. Důvody mohou být podle jejích dlouholetých zkušeností různé: strach ze smrti, z umírání, nebo i fyzické či psychické vyčerpání. „Kdybychom předem věděli, jak dlouho bude ten stav trvat – ale to nevíme. Můžeme snad jen tušit," říká J. Škarpová. Na dokreslení uvádí příklad z praxe: Paní se jim svěřila, že je toho na ni i přes pomoc Charity hodně a že by si potřebovala jen na pár dnů odpočinout. Rozhodla se tedy pro hospitalizaci svého muže. Manžel po pěti dnech v nemocnici zemřel. „Jsem si téměř jistá, že kdyby to jen tušila, jistě by těch pár dnů ještě síly sesbírala. To ale nikdo dopředu nevíme," opakuje znovu vrchní sestra a razantně upozorňuje, že v žádném případě si dotyčný člověk nesmí nic vyčítat a už vůbec ho za to nemůžeme odsuzovat.

Mozaika posledních dnů

„Umřít doma nebo na eldéence je absolutně nesrovnatelné. Přál bych každému, aby mohl odejít doma, kde to zná, má rád a může být v posledních dnech na tomto světě obklopen svými nejbližšími," uvažuje nahlas Mirek Graclík. Vždyť jedině díky tomu mu zůstala mozaika posledních dnů, jež mu sice, jak přiznává, vhání slzy do očí, ale přesto nebo právě proto je za ni vděčný. „Mohu si vybavit, jak jsem mamince přehrával písničky jejího oblíbence Bedřicha Čuby. Vidím, jak sedím u postele s vlčákem Rexem, kterého měla moc ráda a pokládám jí ruku na jeho hlavu, aby cítila jeho blízkost. Mimochodem, máma odešla před necelými devíti měsíci a Rex se s tím dodnes nevyrovnal a chřadne mi před očima. Nebo když jsem jí dával do postele Macka, chlupatou pokojovou kočku, a nořil do jeho hebké srsti máminy ruce. Děkuji za to, že když odcházela na druhý břeh, mohl jsem ji přitom držet za ruku…"

Renata Holčáková,
Charita Nový Hrozenkov

P.S. Od listopadového večera je opět u své paničky i vlčák Rex.

Charita Olomouc

Dobrovolníků na doučování dětí ze sociálně slabších rodin není nikdy dost

Klára měla problémy s matematikou, od 5. třídy už ale nebyla na přípravu do školy sama. Doučovat ji docházel na 1,5 až 2 hodiny týdně celých 5 let dobrovolník Lukáš, student Univerzity Palackého v Olomouci. Od začátku letošního školního roku pokračuje jeho bývalá svěřenkyně úspěšně v přípravě na nové povolání v tříletém učňovském oboru – kuchař, číšník. Poptávka rodin na Olomoucku, které potřebují pomoci s doučováním dětí, neustále roste. Děti ze sociálně slabých rodin se musí ve škole vyrovnávat s řadou handicapů. Doma jim chybí nejen potřebné zázemí pro přípravu do školy, ale i motivace pro vzdělávání.

Dobrovolníci Charity Olomouc pomáhají dětem a mladým lidem ve věkovém rozmezí od 6 do 21 let v jejich nesnadné cestě za vzděláním v rámci projektu „Aktivně k integraci". Doučování probíhá zpravidla 1x týdně v rozsahu 90 minut, a to zcela zdarma. „V rámci našeho střediska se zaměřujeme především na romské rodiny, ale není to pravidlem. Individuální doučování je určeno všem rodinám, které se nacházejí

v sociálně nepříznivé situaci. Momentálně máme v pořadníku deset rodin, které nemají finanční prostředky, aby zajistily svým dětem podporu v rámci potřebné přípravy na vzdělávání," uvedla Viola Balážová, koordinátorka individuálního doučování střediska Khamoro Charity Olomouc. Jedná se převážně o děti na základních školách.

Dobrovolník Lukáš Lachman vystudoval obor optika a optoelektronika na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Vše začalo před šesti lety, když slyšel kamarády mluvit o doučování dětí na dobrovolnické bázi. Lukáš byl zvyklý doučovat matematiku a fyziku, ale je rozdíl vysvětlovat látku vysokoškolákovi nebo středoškolákovi a dětem ze sociálně slabých rodin. „Vnitřně jsem cítil, že bych to mohl zkusit, i když něco jiného je vysvětlovat integrály a pak učit sčítat a odčítat celá čísla. Musel jsem najít cestu a způsob jak Kláře předat vědomosti. Byla to pro mě výzva," dodává budoucí optik.

V současné době působí v projektu individuálního doučování přímo v rodinách 13 dobrovolníků, poptávka však stále značně převyšuje nabídku. „Uvítáme zájemce nejen z řad vysokoškolských studentů, ale i studenty středoškoláky, seniory či lidi v produktivním věku, kteří by rádi věnovali část svého času a schopností dětem, které se díky problematickým podmínkám obtížně vyrovnávají s nároky současného vzdělávacího procesu. Nutným předpokladem dobrovolníka pro doučování je středoškolské vzdělání," přiblížila koordinátorka dobrovolnictví Charity Olomouc Milada Malíšková.

Individuální doučování je realizováno prostřednictvím projektu "Aktivně k integraci", který je financován díky podpoře Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR.

Eva Štefková,
Charita Olomouc

Daruj věcem další život s Galerií Moritz

Olomouc - Dobročinná akce olomoucké Galerie Moritz s podtitulem „Daruj starší oblečení Charitě Olomouc a obdržíš až 600 korun na další nákup," zaktivizovala v posledních říjnových dnech řadu olomouckých občanů, kteří se rozhodli protřídit domácí šatník a věnovat část oděvů potřebným. Nepoškozené svrchní oblečení bylo možné směnit přímo na místě za dárkový poukaz na nákup do prodejen Galerie Moritz. Poukázky v celkové hodnotě 150 tisíc korun se podařilo rozdat již během prvního dne. Díky nim obdrželo Centrum materiální pomoci Charity Olomouc přibližně tunu oblečení pro lidi v nouzi.

Za minimálně 3 kusy darovaného čistého a nepoškozeného šatstva získali účastníci sbírky poukaz na nákup v hodnotě 100 Kč. Ti, kteří přinesli 6 a více kusů, získali stokorunové poukázky dvě. Oblečení pro Charitu bylo možné nosit po celé tři dny od 25. až do 27. října. „Sbírku jsme zahájili v 11 hodin dopoledne a po celý den neustávala fronta. Lidé chodili se šesti i více kousky, přitom některé věci byly abnormálně krásné a zachovalé. Do večera se tak podařilo rozdat všechny poukázky v celkové hodnotě 150 000 korun," uvedla projektová manažerka Tereza Skoumalová z agendy EVENPRO.

Přestože prvotním motivátorem byla snaha směnit nepotřebné oblečení za dárkový poukaz, nosili lidé oblečení i v následující dny, kdy již poukazy nebyly k dispozici. „Mnozí se i několikrát vraceli s dalšími kousky, protože jim přišlo smysluplné darovat oblečení pro Charitu," pokračovala Tereza Skoumalová. Galerie Moritz se již několik let zapojuje do akcí charitativního typu, jako je například Strom splněných přání nebo prodej punče na náměstí s olomouckou organizací Dobré místo pro život. „Charitu Olomouc jsme vybrali, protože jsme chtěli sbírku uspořádat jednak pro regionální neziskovou organizaci a také z toho důvodu, že víme, že Charita Olomouc obdobné sbírky pro potřebné pořádá," sdělila Karolína Pořízková, manažerka marketingu Galerie Moritz.

Na základě následného třídění vybraného ošacení charitními pracovníky lze potvrdit výstupy ze statistik, že každý pátý kousek, který si člověk zakoupí, oblékne maximálně jednou nebo i vůbec. „Díky této dobročinné akci pomáháme udržovat řetězec recyklace. Ukázalo se, že spousta oděvů, které jsme už stačili roztřídit, je velmi kvalitních, což nás nadále podporuje v myšlence, že má smysl jít cestou, v níž se snažíme dávat věcem novou šanci," vysvětlila Barbora Cigánková, koordinátorka Centra materiální pomoci Charity Olomouc.

Vybrané zimní oblečení bude v průběhu následujících měsíců věnováno lidem bez domova a rodinám ohroženým chudobou. „Část sezónních letních oděvů uskladníme v charitním humanitárním šatníku, který slouží potřebným v průběhu celého roku, druhá část šatstva půjde do naší prodejny U Samaritána, jejíž výtěžek je určen na podporu centra materiální pomoci," dodala Barbora Cigánková.

Charita Olomouc děkuje všem dárcům a Galerii Moritz za uspořádanou sbírku.

Eva Štefková,
Charita Olomouc

Lidé nejsou lhostejní. Výsledek potravinové sbírky předčil očekávání

Olomouc – V sobotu 11. listopadu odstartoval v Česku 5. ročník Národní potravinové sbírky 2017. Charita Olomouc vybrala ve třech olomouckých supermarketech od dárců celkem 5052 kg trvanlivých potravin a drogistického zboží, což je čtyřikrát více než v loňském roce. Vybrané zboží poputuje k lidem v azylových domech, k osamělým seniorům, hendikepovaným, matkám samoživitelkám, klientům nízkoprahového denního centra a rodinám v tísni.

Národní sbírky se spolu s pracovníky Charity Olomouc v sobotu účastnilo přes 30 dobrovolníků ve třech supermarketech – v prodejně Lidlu na Velkomoravské ulici, v Globusu na Pražské ulici v Olomouci a v prodejně velkoobchodu MAKRO ve Velké Bystřici. Díky štědrosti dárců bylo vybráno rekordních 4556 kg trvanlivých potravin a 501 kg drogistického zboží, tj. celkem 5052 kg darovaného zboží. „Letos se ve všech prodejnách zvýšil objem darů. Přitom lidé zároveň reflektovali doporučený výběr potravin, zajímali se, na jakou cílovou skupinu míříme a jaké typy potravin potřebujeme," přiblížila Barbora Cigánková, koordinátorka sbírky za Charitu Olomouc.

Záštitu nad potravinovou sbírkou v letošním roce převzal ministr zemědělství Marian Jurečka, který se osobně zúčastnil sbírky v Globusu, a svým nákupem tak přispěl na pomoc potřebným přímo v regionu. Olomoucký supermarket Globus se s výtěžkem 3,2 tuny stal zároveň druhým mimopražským místem (hned po Brnu), kde byli zákazníci nejštědřejší. Solidarita nakupujících se přitom projevovala nejen v naplněných nákupních košících, které pracovníkům přiváželi, ale i v ojedinělých či menších darech: „Mnozí o potravinové sbírce nevěděli, omlouvali se, že si s sebou vzali málo peněz, a i přesto se snažili alespoň nějakou položkou do sbírky přispět. Myslím, že solidaritu dárců lze shrnout do věty: ‚Nevíme, kdy tu pomoc budeme potřebovat my...', slovy jedné z účastnic, která nám v sobotu přivezla vrchovatě naplněný košík," dodala Barbora Cigánková.

Charita Olomouc děkuje za vytvořené zázemí a příjemnou atmosféru týmům pracovníků olomouckých supermarketů, a především všem dárcům a dobrovolníkům za rekordní účast v Národní potravinové sbírce 2017.

Eva Štefková,
Charita Olomouc

Charita Prostějov

Dům mladé rodiny pohltily plameny. Opravuje jej díky lidem dobré vůle i Charitě

Lutotín - Místo oslavy narozenin musela o jednom srpnovém dni rodina z Lutotína utíkat před požárem. Oheň zničil takřka celý dům, přesto rodina doufá, že se vrátí zpět domů letos na Vánoce. Do oprav domu se mohla pustit díky penězům od kosteleckých farníků, obyvatel Lutotína a také příspěvku z Tříkrálové sbírky. Ten jí pracovníci Charity Prostějov předali v listopadu.

Je začátek srpna, nejstarší syn paní Lucie má slavit narozeniny. Oslava se ale nekoná. „Byla jsem doma sama se svými třemi dětmi (5 let, 3 roky a 5 měsíců), když jsem uslyšela velké rány. Vyběhla jsem ven a viděla, jak je celá naše garáž v plamenech. Plameny se dostaly do patra a dokonce částečně i na vedlejší obecní úřad. Oheň se šířil velmi rychle, stačila jsem jen pobrat děti a vyběhnout ven," vzpomíná paní Lucie. Hasiči podle ní dorazili na místo za čtvrt hodiny. A začal boj s ohněm.

I dnes, po třech měsících, je dům stále neobývatelný. Patro se čtyřmi místnostmi, střecha, štítové zdi, elektroinstalace, to vše požár zničil. „Nad garáží byly ložnice a dětský pokoj, kde shořely postele a další nábytek. Děti přišly o hračky, knížky…" líčí paní Lucie. Do přízemí zase protekla voda, kterou hasiči hasili horní patro. Stropy byly tak promáčené, že je stavaři museli

Oheň zatočil i s dětským pokojem.

Foto: Archív paní Lucie

strhnout dolů. Útočiště mladé rodině poskytla v těžkých časech babička. „Babička je nevidomá a i tak nám pomáhá a hlídá děti. Měli jsme totiž hodně práce se zařizováním po úřadech, také s opravou domu. Manžel se navíc už musel vrátit do zaměstná-

ní," říká Lucie a doufá, že Vánoce s rodinou stráví už v opraveném domě. Ten má hotové krovy a čeká na střešní krytinu.
Podle hasičů požár s největší pravděpodobností způsobila varná konvice, která zůstala na podstavci, přestože ji nikdo nevytáhl ze zásuvky. Od ní pak zřejmě chytla elektroinstalace. „Garáž nám sloužila jako dílna, proto jsme tam měli konvici a vařili v ní někdy čaj," podotýká paní Lucie.
Mladou rodinu příjemně překvapila reakce jejího okolí. Obec Lutotín pro ni uspořádala sbírku a přispěli i kostelečtí farníci. „Bylo to úžasné, lidé nám nosili oblečení, čisticí prostředky, dezinfekci, někteří dokonce i nábytek. Také nám pomohla Charita Prostějov. Všem velmi děkujeme," říká paní Lucie.
Charita Prostějov poskytla rodině 150 000 korun, přičemž 30 tisíc korun pochází z Postní almužny a dalších 120 000 korun je z nouzového fondu Charity. „Do tohoto fondu každý rok putuje i část peněz vykoledovaných v Tříkrálové sbírce. Nouzový fond pomáhá potřebným právě při takových nečekaných neštěstích, které se mohou stát každému z nás," uvedl za Charitu Prostějov koordinátor Tříkrálové sbírky Vít Forbelský.

Karolína Opatřilová, ACHO

Charita Prostějov předává paní Lucii finanční pomoc.
Foto: Archív Charity Prostějov

Charita Šternberk

Charita Šternberk, Město Šternberk a Hanácká restaurace Expedice PC Vás zvou na výstavu

Tříkrálová sbírka pomáhá ...

Šárka Orságová

Výstavu je možné si prohlédnout v Hanácké restauraci Expedice PC, Potoční 13, Šternberk do 14. ledna 2018, a to denně od 10.00 do 22.00 hod.

Expedice HANÁCKÁ RESTAURACE

Charita Česká republika

město ŠTERNBERK

Charita Šumperk

Podzim v Charitě Šumperk: Co se událo a co se podařilo

Vzhledem k tomu, že 27. září je svátkem svatého Vincence, patrona charitního díla, je měsíc září měsícem, kdy v Charitách probíhá celá řada akcí. A k tomu když ještě přidáte blížící se 25. výročí působení Charity v Šumperku, asi vás napadne, že podzim, který většinou směřuje už ke klidnějšímu tempu života, bude pravým opakem.

Mám velkou radost, že šumperská Charita „nezazimovala" už v září, ale že se snažila aspoň trochu pootevřít vrátka z toho, co dělá a ukázat, že na Šumpersko patří a že je místem, kde se najde vždycky někdo, kdo má pro druhé čas a pochopení.

Dne 21. září u nás proběhl druhým rokem na Jeremenkově ulici Den otevřených dveří. Zase byla možnost změřit si tlak, hladinu cukru v krvi (pravdou je, že po ochutnávání dobrot byly výsledky značně zkreslené), prohlídnout si stávající či nově zařízené prostory. Především byl Den otevřených dveří dnem setkání, osobních rozhovorů, sdílení a rodinné atmosféry. Máme radost, že k nám opět zavítali na návštěvu lidé nám blízcí – zastupitelé, jednatelé firem, kněží, kolegové, klienti, farníci. Moc si vážíme této podpory pro nás tak důležité…

Protože Charita by nebyla tím, čím je bez Boží ochrany a pomoci, tak se v neděli 24. září konala mše sloužená za Charitu. A zase ta další velká radost – radost z toho, že tentokrát bylo na mši svaté již 20 zaměstnanců a že nás přišla podpořit celá řada farníků.

Výlet s šumperskou Charitou byl letošní „novinkou" v podzimních akcích. A tak 9. – 10. října vyrazilo 17 dětí, tři maminky, jeden dědeček a já coby garant projektu do Prahy na dvoudenní výlet. Bylo to zcela poprvé, kdy dětem z rodin, kde ne vždycky „svítí sluníčko", a nebo dětem, které mají zdravotní problémy a nemohou se takových aktivit zúčastnit, bylo umožněno za finanční podpory města Šumperk, ekumenické lednové sbírky, Postní almužny a Charity Šumperk podívat se do stověžaté Prahy. První den za slunečného počasí jsme navštívili ZOO v Troji, kde nás fascinovali tučňáci či pavilón goril, večer jsme zašli do kina na film Po strništi bos a přitom zároveň zakusili večerní atmosféru velkoměsta. Druhý den nás čekala – sice zpočátku trochu deštivá – prohlídka centra Prahy a teplý oběd. A pak zpátky hurá domů. Myslím, že jako správní výletníci všichni přijeli domů dostatečně unavení z ruchu velkoměsta a byli rádi, že všechno dopadlo dobře a plánovaný program vyšel na 100 %.

Vyvrcholením našich akcí byl Benefiční koncert k 25. výročí založení šumperské Charity 26. října v klášterním kostele Zvěstování Panny Marie. Je škoda, že se nás sešlo tentokrát trochu míň, avšak ti, kdo přišli, nelitovali. Na programu byl tentokrát Vivaldi – La Senna Festeggiante – dramatická kantáta a nutno říci, že Tomáš Hanzlík a jeho Ensemble Damian opět nezklamali. Kromě hudebního dárku byla velkým obdarováním všech návštěvníků, ale zejména charitních pracovníků přítomnost otce Bohumíra Vitáska – prezidenta ACHO, starosty Zdenka Brože, bývalých ředitelů Charity Šumperk – paní Řezáčové a pana Štrpky. Slova otce Vitáska či pana starosty byla hmatatelným důkazem toho, že na nás – šumperskou Charitu myslí a že ji nosí ve svém srdci. Moc si jejich návštěvy vážíme a děkujeme za ni… A protože v době Vivaldiho bylo zcela běžné, že se představení přeruší chvilkou pro občerstvení, i my se toho drželi a společně s ostatními si ťukali šampaňským na dalších 25 let Charity.

Ještě jednou velké díky všem bývalým i současným pracovníkům Charity Šumperk a jejich přátelům a podporovatelům.

Jana Bieliková,
ředitelka Charity Šumperk

ředitelka Charity Šumperk

Oblastní charita Uherský Brod

Ředitel brodské Charity mezi třemi nejlepšími manažery v sociálních službách

Po nedávném ocenění vedoucí Charitní pečovatelské služby Terezie Fojtíkové, která uspěla v soutěži „Pracovník roku v sociálních službách Zlínského kraje“ míří do brodské Charity další pozitivní ohodnocení. V úterý 7. listopadu totiž na Novoměstské radnici v Praze převzal cenu „Manažer roku 2017 v sociálních službách“ ředitel Oblastní charity Uherský Brod Petr Houšť.

„Ocenění si velmi vážím, nicméně bych rád podotkl, že je ohodnocením práce všech mých kolegů z Charity. Mohl bych být sebelepším ředitelem, ale bez mých skvělých, ochotných a profesionálních pracovníků by moje práce prakticky neměla žádný větší smysl,“ sdělil ředitel brodské Charity Petr Houšť.

Cenu vyhlašuje Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR a Diakonie ČCE za účelem ocenění sociálních pracovníků a pracovníků v sociálních službách působících ve všech druzích sociálních služeb v ČR.

Patronkou ocenění a hostem slavnosti byla herečka Hana Maciuchová, programem provázela herečka a moderátorka Táňa Fišerová. Projevy obou dam směrem k zúčastněným a jejich postoje a vlídnost ještě více znásobily důstojnou atmosféru celé akce. Petru Houšťovi přišel poblahopřát k úspěchu i poslanec

Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a předseda Výboru pro evropské záležitosti Mgr. Ondřej Benešík.

Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Oblastní charita Uherský Brod

František Bílek:
Při národní sbírce někteří zákazníci nakupovali výhradně pro potřebné

Sirupy, minerálky, rýže a další trvanlivé potraviny, ale i různé drogistické zboží, se objevovaly v košících, které měli pro dárce připraveny dobrovolníci v hypermarketech Tesco a Kaufland v Uherském Brodě a Uherském Hradišti. Také v těchto marketech se totiž v sobotu 11. listopadu konal 5. ročník Národní potravinové sbírky s podtitulem „Potraviny pomáhají“. Hlavním posláním sbírky je podat pomocnou ruku těm, kteří trpí nedostatkem jídla, a zároveň upozornit na to, v jaké míře jídlem plýtváme. Hlad totiž není bohužel ani u nás abstraktní pojem – podle kvalifikovaných odhadů žije u nás na hranici chudoby nebo sociálního vyloučení téměř 1,5 milionu lidí.

„Do sbírky se v hypermarketech Tesco a Kaufland v Uherském Hradišti a Uherském Brodě zapojilo celkem 11 dobrovolníků a 3 pracovníci Oblastní charity Uherský Brod. Zákazníci v těchto prodejnách darovali na pomoc potřebným celkem 2307 kilogramů potravin a nepotravinového zboží, což je zhruba o 150 kilogramů více než při loňské Národní potravinové sbírce,“ vypočítal hlavní koordinátor sbírky na Uherskohradišťsku a Uherskobrodsku František Bílek z uherskobrodské oblastní Charity. „Velmi příjemně mě překvapilo, že mezi zákazníky byli lidé, kteří přišli nakoupit vyloženě jen s úmyslem pomoci v rámci probíhající sbírky, a nakoupili pro potřebné i plný vozík zboží. A mám také skvělý pocit z lidí, kteří nám přišli se sbírkou pomoci. Všichni byli zapálení, nadšení a nesmírně ochotní. Všem dárcům a všem dobrovolníkům a pracovníkům Charity, kteří se jakýmkoliv způsobem do sbírky zapojili, patří velký obdiv a poděkování,“ poznamenal František Bílek, který připomněl, že zboží, vybrané v tomto regionu putuje do Centra potravinové a materiální pomoci sv. Zdislavy Uherský Brod, kde bude

postupně rozdáváno lidem v akutní sociální nouzi. Národní potravinová sbírka je organizována platformou Byznys pro společnost www.byznysprospolecnost.cz ve spolupráci s Českou federací potravinových bank a Armádou spásy. Na realizaci sbírky se podílí řada neziskových organizací (např. jednotlivé pobočky Armády spásy a Charity, azylové domy apod.). Vybrané potraviny budou poskytnuté klientům participujících neziskových organizací.

Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Oblastní charita Uherský Brod

V bánovské Jednotě mysleli zákazníci na potřebné

Další ze série sbírek s názvem „Ne každý má hody“ se uskutečnila v pátek 10. listopadu v prodejně Jednoty v Bánově. „Lidé byli vstřícní a darovali pro potřebné bezmála padesát kilogramů potravinového zboží a hygienických potřeb. Mezi darovaným sortimentem se nejvíce objevovala rýže a podobné trvanlivé potraviny. Každému dárci patří velké poděkování, stejně velké díky patří i dobrovolníkům, kteří nám se sbírkou pomohli,“ uvedl hlavní koordinátor sbírky a vedoucí charitního Centra potravinové a materiální pomoci sv. Zdislavy Uherský Brod František Bílek. Ten zároveň připomněl, že lidé mohou potřebným darovat potraviny i v sobotu 11. listopadu v rámci Národní potravinové sbírky, která se koná i v prodejnách Tesco Uherský Brod, Tesco Uherské Hradiště a Kaufland Uherské Hradiště, a to v době od 8 do 20 hodin.

Oleg Kapinus,
Charita Uherský Brod

Brodská Charita shání další koledníky

Loni si vysloužili respekt a uznání široké veřejnosti, když vynaložili své úsilí i přes třeskutý mráz a sněžení. Řeč je o tříkrálových kolednících. Zástupci uherskobrodské oblastní Charity sice připomínají, že do ulic vyšlo při poslední Tříkrálové sbírce velké množství koledníků, nicméně stále jich není tolik, kolik by jich bylo potřeba na tak velký region, jako je Uherskobrodsko. Další ročník tradičního koledování se uskuteční v Uherském Brodě ve dnech 5.-6. ledna 2018. „Noví koledníčci jsou skutečně vítáni, budeme vděčni za každého z nich,“ vzkazuje směrem k malým i velkým zájemcům o tříkrálové koledování hlavní koordinátor sbírky František Bílek z brodské Charity a připomíná: „Výtěžek Tříkrálové sbírky pomáhá v děkanátu Uherský Brod seniorům, osobám se zdravotním postižením, osobám v obtížných životních situacích, ohrožených chudobou nebo zasažených živelnou pohromou. Část prostředků putuje také na pomoc na zahraniční projekty Charity.“
Více informací lze získat prostřednictvím webové stránky www.trikralovasbirka.cz

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA V UHERSKÉM BRODĚ:

- **od 2. 1. 2018** - registrace vedoucích a vyzvednutí oblečení pro koledníčky v kanceláři Charity na NOVÉ POLIKLINICE (Pavilon B, 1. patro-vedle laboratoře)
- **5. 1. 2018 14:45 farní kostel** - zahájení Tříkrálového koledování a průvod na radnici. Sbírka pokračuje do soboty 6. 1.
- Kontaktní osoba: František Bílek, tel.: 724 651 321
  Email: frantisek.bilek@uhbrod.charita.cz

Charita Uherské Hradiště

Domácí hospic bude mít nové pomůcky

Díky podpoře Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové náš mobilní hospic opět vylepší své technické vybavení.
Získaný grant ve výši 60 000 korun umožní nákup mobilního oxygenátoru, který výrazně zjednoduší manipulaci u klienta, zakoupena bude rovněž odsávačka hlenů se záložním zdrojem (čímž je zajištěna funkčnost této důležité pomůcky i při výpadcích elektřiny) a pořízeny budou také dvě zdravotnické brašny.
Právě díky podobným grantům a příspěvkům z Tříkrálové sbírky jsme v posledních 3 letech výrazně posílili technické zázemí této služby. Nákupem těchto kvalitních pomůcek chceme našim zdravotním sestrám i pečujícím rodinám umožnit dlouhodobě pečovat o osoby v terminálním stadiu nemoci, oddálit čas hospitalizace nebo jí zabránit úplně.

Oblastní charita Uherské Hradiště

Opuštěná budova na tř. Maršála Malinovského opět ožije

Díky dotaci Evropské Unie v rámci Integrovaného regionálního operačního programu (IROP) zahájí Oblastní charita Uherské Hradiště rekonstrukci a dostavbu budovy na třídě Maršála Malinovského č.p. 263. Vznikne zde Centrum služeb pro lidi bez přístřeší, které budou tvořit dvě služby. Dojde k přestěhování Azylového bydlení Cusanus pro muže, ženy a páry z Průmyslové ulice, kde je stávající objekt ve velmi špatném technickém stavu, a nově vznikne Nízkoprahové denní centrum, které bude uživatelům poskytovat prostory pro provádění osobní hygieny, přípravu stravy a odpočinek, zároveň budou terénní pracovníci mapovat „situaci lidí na ulici“ a nabízet jim služby Centra. Objekt se vyskytuje v blízkosti středu města, tedy tam, kde se cílová skupina běžně zdržuje. „Plošně aplikované represivní opatření - vyvezení bezdomovce za hranice města může zafungovat pouze krátkodobě, tedy po dobu, než tato osoba dorazí zpět do centra dění,“ řekl nám vedoucí

Azylového bydlení Cusanus a duchovní otec tohoto projektu Zdeněk Vávra. Zeptali jsme se ho na pár otázek:

Jaká bude kapacita zařízení?
Azylové bydlení bude mít 21 lůžek jako v současné době, u denního centra máme nastavenou kapacitu na 15 osob.
Co lidé pod vlivem alkoholu, budou mít možnost jít „vystřízlivět" do Centra?
U Azylového bydlení máme nastavenou toleranci 0,8 promile, u Centra to bude zřejmě obdobně.
Budou mít osoby pobývající v Centru služeb pro lidi bez přístřeší také možnost nějakých aktivit?
V rámci rekonstrukce budou vytvořeny prostory pro pracovní rehabilitaci (např. dílna se základním nářadím) a také prostory pro vzdělávací programy, čímž se zvyšuje šance k začlenění našich lidí do běžného života.

Oblastní charita Uherské Hradiště

Každý krok pomáhá!

Tato věta byla hlavním mottem soutěže Oborové zdravotní pojišťovny. Kdo se jí zúčastnil, mohl nejenom zlepšit své fyzické možnosti, ale i pomoci dobré věci.
OZP každý měsíc vybírá čtyři charitativní projekty. Každý, kdo se do soutěže přihlásí, je zařazen do soutěžního týmu určitého projektu. Po obdržení krokoměru hurá na procházky! Pečlivě zaznamenat počet ušlých kroků a vyčkat, jak to všechno dopadne.
Tento měsíc jsme se hry zúčastnili i my z Oblastní charity Uherské Hradiště. Naše chůze nám vybojovala krásné čtvrté místo a úžasných deset tisíc korun.
Darovací šek si v sobotu 11. 11. 2017 u příležitosti slavnostního ukončení soutěže přebral ředitel Oblastní charity Uherské Hradiště Jiří Jakeš. „ Peníze budou použity pro potřeby těch, kteří pomáhají lidem, kteří nemohou tyto kroky bez cizí pomoci udělat, tedy pro Centrum osobní asistence," sdělil v rozhovoru Jiří Jakeš. K příjemné atmosféře přispívaly i vystoupení mažoretek, folklorního souboru a různé aktivity nejen pro děti. Oblastní charitu

Uherské Hradiště reprezentovala chráněná dílna Lidumila. Její kouzelné výrobky potěšily všechny přítomné účastníky.

Oblastní charita Uherské Hradiště

Charita Valašské Meziříčí

Campanella potěšila zpěvem diváky v Charitním domě

Říjnové páteční odpoledne nám v Charitním domě pro seniory ve Valašské Bystřici zpestřil dětský pěvecký soubor Campanella pod vedením Jany Synkové. Jejich repertoár se skládá ze skladeb nejrůznějšího charakteru – od gregoriánského chorálu přes renesanční polyfonie, klasicismus, romantismus až k moderním skladbám současnosti včetně lidových písní, spirituálů či skladeb jiných národností a kultur. Obyvatelé domova se na vystoupení velmi těšili a pečlivě se na ně celý den připravovali. Vystoupení souboru bylo pro všechny krásným kulturním zážitkem. Všem se zpěv dětí líbil, za což byly odměněny velkým potleskem a drobným občerstvením.

Charita Valašské Meziříčí

Vzpomínka na zemřelé klienty Denního centra, Noclehárny a Terénní služby Domino

Dne 6. listopadu v 15:30 se na městském hřbitově ve Valašském Meziříčí konala již potřetí mše svatá za lidi bez domova, kde jsme společně vzpomněli na naše zemřelé klienty a zemřelé příbuzné našich klientů, zvláště na ty, kteří zemřeli v letošním roce.
Mši svatou celebroval otec Pavel Štefan ze zdejší farnosti. Liturgií nás provázel text z evangelia sv. Lukáše o tom, jak se vzkříšený Ježíš dal poznat učedníkům putujícím do Emauz. Bůh má otevřenou náruč pro všechny lidi, všem se chce dát poznat a ani na toho nejposlednějšího nezapomene. V našem okolí jsou lidé, kteří nemají svůj domov tady na zemi. V nebi je však pro ně připraven pravý domov, nekončící přijetí a pokoj.
Několik klientů Charity z řad lidí bez domova odešlo z tohoto světa bez pohřbu, nemají ani hrob, na kterém by jim člověk zapálil svíčku, a právě na tyto „zapomenuté“ zemřelé jsme během mše vzpomínali. I to je služba Charity, která má přinášet naději, že nikdo není v Božích očích zapomenut.
Mše se zúčastnilo téměř 30 lidí - pracovníci nejen služeb pro lidi bez domova, ale i jiných sociálních služeb Charity Valašské Meziříčí, pan ředitel, dobrovolníci, klienti našich služeb i návštěvníci hřbitova, kteří v dušičkovém čase přišli vzpomenout na své blízké. Byli jsme rádi, že mše svatá se díky vstřícnosti pana faráře mohla uskutečnit v oktávě modliteb za duše v očistci, za což mu srdečně děkujeme.

Tereza Olejníková a Hana Krůpová,
Charita Valašské Meziříčí

Národní potravinová sbírka pro Charitu Valašské Meziříčí

V sobotu 11. 11. měli návštěvníci obchodního centra Kaufland ve Valašském Meziříčí možnost podpořit Národní potravinovou sbírku a darovat potraviny a hygienické potřeby Centru sociálně materiální pomoci (CSMP), které provozuje naše Charita.
Celkem lidé darovali 1096,45 kg potravin a hygienických potřeb. Oproti minulému roku je to v celkovém objemu skoro o 100 kg méně. Nejvíce lidé darovali trvanlivé potraviny (mouky, rýže, těstoviny, čaje, cukr ale i cca 100 kg cenných konzerv s masem, rybami, zeleninou či ovocem). Hygienických potřeb půjde do Centra sociálně materiální pomoci téměř 90 kg.
Vysbírané trvanlivé potraviny a drogerie z Centra budou předány potřebným lidem, kteří se ocitli v nepříznivé sociální situaci. O pomoc CSMP může požádat člověk, jehož příjmy jsou na nebo pod hranicí životního minima a který řeší nečekané nezbytné výdaje. Nebo člověk, který se vlivem různých okolností dostal do nečekané tíživé životní situace (požár, povodně, nečekaná ztráta zaměstnání,…). Bezplatná potravinová pomoc je poskytována na základě sociálního šetření a jen po nezbytně nutnou dobu.
Do sbírky se zapojilo 30 dobrovolníků, kteří pracovali ve svém volném čase a s neuvěřitelným nadšením a snahou pomoci

dobré věci. Dárcům i všem, kteří se na sbírce podíleli, patří velký dík!

Martina Došková,
Charita Valašské Meziříčí

Charita Zlín

Řád Elišky Přemyslovny si odneslo patnáct žen. Oceněnou je i Michaela Rafajová, pečovatelka zlínské Charity

„Když jsem slyšela, jaké ženy ocenění přebírají, byla jsem v údivu. Nezakládám školy, nejsem spisovatelka ani veřejně známá a přesto jsem tady a přebírám takovéto poděkování za svoji práci. Uvědomila jsem si, jak je to pěkné, že mne Charita na cenu nominovala. Cítila jsem se opravdu moc dobře a řekla si, že bych měla ve svém životě také ‚něco udělat‘,“ řekla Michaela Rafajová, která ocenění vnímá jako poděkování celému kolektivu zlínské pečovatelské služby.
Paní Michaela Rafajová už v době středoškolských studií věděla, že chce pečovat o ty, kteří pomoc potřebují. V jejím hledáčku byly děti, nicméně lákala ji i práce s dospělými. V době, kdy své první dítko měla vyslat do mateřské školy, oslovila ji kamarádka Bára, zda by ji nezastoupila ve zlínské Charitě v době jejích mateřských povinností. To bylo v čase, kdy paní Michaela naskočila do jednoho z prvních rekvalifikačních kurzů v oboru pečovatelská činnost. Dnes ve zlínské Charitní pečovatelské službě pracují společně. A společně také prožily slavnostní převzetí ocenění Řádem Elišky Přemyslovny v Praze.
Řád Elišky Přemyslovny si již po třetí převzaly ženy z nejrůznějších oblastí společenského života z rukou prezidenta Nadačního

fondu Elišky Přemyslovny Augustina Karla Andrle Sylora, v krásných prostorách Poslanecké sněmovny, za přítomnosti nominovaných a jejich doprovodu. Slovem provázel Jan Přeučil, slavnostní atmosféru podtrhla harfenistka Simona Voříšková, píseň o Elišce Přemyslovně přednesl Miroslav Baldrych. Silným okamžikem byl jistě i společný přednes české státní hymny v závěru setkání. Nebyl to ovšem jediný silný okamžik. Všechny přítomné ohromil příběh oceněné lékařky Taťjany Horákové, téměř nikoho nenechala chladným slova hosta oceněné Bedřišky Znojemské, kněze Josefa Šupy (Roman Catholic Church, Josef Slipa S.T.D., Mag. Col. USAF Kol., Arizona), nezapadl ani krátký, ale výstižný příspěvek ministra kultury Daniela Hermana. A co bylo oním silným okamžikem pro Michaelu Rafajovou? „Příběh paní doktorky Horákové. Velmi mne zasáhnul," odpovídá na otázku a dodává: „A pak také … Přítel mi řekl, že je na mne hrdý."

Vedoucí služby Zdeňka Vlčková o oceněné: Michaela Rafajová pracuje ve zlínské Charitě deset let. Je obětavá, oblíbená jak u uživatelů, tak u spolupracovníků, spolehlivá, citlivá. O starší nemocné pečuje s úctou a respektem. Svoji práci má skutečně ráda. Nic pro ni není problém – umí zastoupit na ostatních úsecích pečovatelské služby. Má přesně vymezenu hranici v komunikaci. Je příjemná, usměvavá. Nepamatuji si, že bych ji někdy viděla jinak, i když se jí jistě větší či menší starosti denního života také nevyhýbají. Mrzí ji, že práce pečovatelek není společensky více oceněna. Protože co je víc, než pomoc lidem, kteří to potřebují. A tak se snaží být těm svým uživatelům andělem, nositelem radosti, pohlazení.

Ředitel Charity Zlín Vlastimil Vajďák o oceněné: Vážím si práce našich pečovatelek. Vážím si kolegyně Michaely Rafajové za její přístup, vstřícnost, empatii. Je na ni spolehnutí, je ochotná pracovat i nad rámec svých povinností. Je oblíbená uživateli i pracovním kolektivem, což dokazuje skutečnost, že spolupracovnice ji navrhly k ocenění. Jsem potěšen, že paní Michaela Rafajová pracuje v Charitě Zlín.

Řád Elišky Přemyslovny: Udělením Řádu Elišky Přemyslovny jednotlivcům oceňuje Nadační fond Elišky Přemyslovny (http://www.eliskapremyslovna.cz/) jejich vynikající občanské zásluhy v oblasti pracovních výsledků, charitativní činnosti, významné podpory církvím, hrdinské a jiné výjimečné činy. Návrhy na udělení Řádu Elišky Přemyslovny předkládají prezidentu Nadačního fondu Elišky Přemyslovny společenské instituce, organizace a jednotlivci. Prezident jej může udělit i bez takového návrhu. Vyznamenaná převezme insignii Řádu EP a listinu o jeho udělení. Charitní pečovatelskou službu Zlín podporují Zlínský kraj - Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2017, statutární město Zlín a dárci.

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka

Stále můžeme být pro mnohé oporou
O setkáních a drobných příhodách Jany Č. (2)

Paní Jana Černá pracuje ve zlínském azylovém domě pro maminky s dětmi již devatenáct let. Za tu dobu poznala mnoho lidí. Setkala se s uživateli služby, jejich příbuznými či rodinami. Setkala se s příznivci služby a organizace, podporovateli a také dárci. Je tedy pravděpodobné, že občas se přihodí více či méně očekávané setkání, příhoda, kde výše jmenovaní hrají nějakou roli.

Svému příspěvku bych mohla dát třeba název „Zpráva o charitním domově pro matky s dětmi v tísni ve Zlíně", ale to, jak čtenář nejspíš uzná, až přečte řádky, je velmi nadsazené. Tak tedy jinak. Chtěla bych se podělit o střípky z prožitých setkání v tomto roce. Nebudu samozřejmě uvádět žádné podrobnosti, ani jména, ani souvislosti, ze kterých by mohl někdo něco vyvozovat a dedukovat, protože i s tím mám za dlouhá léta strávená s maminkami v tísni své, ne vždy dobré zkušenosti. Ale mohu zcela zodpovědně říci, že všechny situace, o nichž budu psát, se mi skutečně staly.

(2) Byla jsem s vnučkou ve zlínském parku, odkud jsme se vydaly do obchodního centra na náměstí. Vnučka však cestou ztratila kamínky. Asi si umíte představit, jaký jsem ve Zlíně na náměstí musela řešit veliký problém. Řvoucí děcko, dav lidí sledující, jak si se situací poradím, horko, nedýchatelno. Zkrátka krásné a uvolněné odpoledne. A do řevu vnučky slyším: „To je ale krásná náhoda, tak jsem ráda, že vás vidím, už dlouho jsme se nesetkaly, jak se máte?" Byla to paní, která v našem azylovém domě v minulosti pobývala jako uživatelka služby. Ani jsem se nenadechla a ona pokračovala otázkou: „Mohla bych se za vámi někdy zastavit, popovídat?" Schůzku jsme si dohodly a já jsem se dozvěděla, že paní má konečně přítele, který ji má rád a dokonce jí finančně

vypomáhá, že má novou práci, že děti jsou zdravé a všechno je v pořádku.
Opět se mi potvrdilo, že kolem sebe máme stále lidi, pro které můžeme být oporou a kterým můžeme pomáhat. A kteří jsou za to vděčni.

Jana Černá ♥

Charitní domov pro matky s dětmi v tísni Zlín podporují Zlínský kraj - Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2017, statutární město Zlín a dárci.

Pomoc s prodlevou splátek i emoční podpora v nepříznivé životní situaci

Svatý František z Assisi, patron Občanské poradny Charity Zlín, 4. října památka
Služba poskytuje anonymní odborné poradenství těm, kteří se na ni obrátí. Prioritou je, že lidé mající problémy nejsou na ně sami. Snahou je uživatele motivovat k aktivnímu řešení situace, nikoliv za uživatele situaci řešit.
Pracovní neschopnost je pro většinu lidí nevítanou. Ne jinak to bylo u paní Aleny...
...Během tří měsíců, kdy nemohla pracovat, se dostala, díky nedostatečné finanční reservě, do prodlení se splátkami poplatků u svého nájemního bytu. Platební příkaz od okresního soudu sice nepřišel hned po ukončení pracovní neschopnosti, ale dlouho na sebe nenechal čekat. Alena (jméno změněno), která žije sama a vysokým příjmem nedisponuje, začala mít velké obavy a strach, jak dál. Byla bezradná.
Mírně se uklidnila, když jí dveře poradny otevřel usměvavý pracovník. Ten si v klidu vyslechl její stesky a pomalu, srozumitelně, jí nabídnul řešení. Sepsal pro ni odpor proti platebnímu příkazu a žádost o upravený splátkový kalendář, který bude zaslán k soudu. Z návštěvy poradny odcházela Alena s nadějí. „Už neviděla věci tak černě, a věří, že soud jejím žádostem vyhoví. Při loučení děkovala za ochotný přístup, za pomoc zorientovat se v problému i sepsání potřebných dokumentů k nápravě věci. A také za emoční podporu, které se jí dostalo," sdělil Pavel Hanke, sociální pracovník poradny. I zde se potvrdilo, že individuální přístup je základem úspěchu. Sociální pracovníci jsou připraveni uživatelům pomoci řešit problémy

či poradit, nač mají dle zákona nárok, kam a jakým způsobem se obrátit při uplatňování těchto nároků. A to nejen ve své ambulanci, ale i doma, v prostředí, kde se uživatelé cítí dobře a z nejrůznějších důvodů nemohou poradnu navštívit.
Občanskou poradnu Charity Zlín podporují Zlínský kraj - Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje a k zajištění priorit sociálních služeb na území Zlínského kraje, obé pro rok 2017, statutární město Zlín a dárci.

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka

Barvy podzimu: zahradní komponované odpoledne na vlně country

Již tradiční multigenerační setkání při dobré muzice, za dobrého slova, s dobrými přáteli, neméně dobrým sezónním občerstvením a jako vždy s dobrou obsluhou v zahradě Domovinky-centra služeb seniorům Zlín. Akci finančně podpořilo statutární město Zlín a dárci.

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka

Hora Matky Boží, poutní výjezd

Poutní výjezd pro seniory a jejich doprovod na mariánské poutní místo Hora Matky Boží, nacházející se nad městem Králíky nedaleko státní hranice s Polskem, pod Kralickým Sněžníkem. Pět desítek poutníků vyjelo za modlitbou, ale i poznáváním na sice po většinu roku chladné, ale o to více kouzelné místo naší země.
Děkujeme za obětavý doprovod a trpělivý přístup k nám, dříve narozeným.
Ráda bych poděkovala za poutní zájezd na Horu Matky Boží. Počasí bylo už podzimní, to ale nikoho neodradilo z nadšení. Na místě nás přivítal rektor duchovní správy P. ICLic. Karel Moravec, jenž navrhl projít v modlitbě křížovou cestu v ambitech. Pak už jsme společně slavili v bazilice před milostným obrazem Madony s Dítětem mši svatou. Byl čas na oběd, komentovanou prohlídku i návštěvu obchůdku.

Se srdečným pozdravem účastnice zájezdu Jarmila Maliňáková a Lenka Skočovská

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka

Poděkování z Nemocnice Milosrdných bratří Vizovice patří i tříkrálovým koledníkům

Již tradičně získává finanční podporu z prostředků Tříkrálové sbírky Nemocnice Milosrdných bratří Vizovice. Jejich poděkování nás potěšilo.
Za pomoc Charitě Zlín jsme velmi vděčni a děkujeme také dárcům, kteří přispěli na dobrou a užitečnou věc. Finanční příspěvek z Tříkrálové sbírky jsme použili na pořízení nového dorozumívacího zařízení ke komunikaci mezi sestrou a pacientem v 1. patře naší nemocnice. Systém nám již funguje a pacienti si tak mohou v případě potřeby kdykoliv přivolat pomoc. Ještě jednou děkujeme za dlouholetou pomoc a spolupráci, které si moc vážíme.

Ing. Zdeňka Vlčková, ředitelka

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka

Třeba jen rozsvěcujme dýně...
Dušičkové zamyšlení zlínské pastorační asistentky

Před několika lety jsem se svým synem absolvovala kurz Nová mluva. Setkávají se zde děti i dospělí mající problém s koktavostí. Většina zkusila kurzy, mnoho vsadilo i na léky. Všichni strávili spoustu času u logopedů, což byl i náš případ. Je to velmi náročné na čas i nervy rodičů, ale hlavně psychiku dítěte, které bývá snadným terčem posměchu. Brzy tak zjistí, že je lépe nemluvit vůbec. Proč to popisuji? Žádné dítě se koktavé nenarodí, vždycky je to důsledek stresu, leknutí. Třeba i více či méně krásné a (ne)vkusné masky. Prosím, myslete na to.

+ Noela Frolková,
pastorační asistentka

Lidský a profesionální přístup sester ocenil Pavel Vavruša

Vážený pane řediteli, děkuju za dosavadní práci a přeju hodně zdaru v další, velmi záslužné činnosti. Vlivem řady neduhů se špatně pohybuju, nejsem schopen se plně o sebe postarat. Ošetřují mně zdravotní sestry z úseku domácí péče. Velmi oceňuji lidský přístup, komunikaci, ochotu. Poděkujte, prosím pracovníkům, kteří pomáhají těm, kteří to potřebují. Vyhovět všem potřebám není jednoduché. Každý jsme jiný. S bolestmi, starostmi, náladami.

Ing. Pavel Vavruša

Celokrajské konference Aktivní senioři ve Zlínském kraji se zúčastnila i vedoucí charitní Občanské poradny Zlín

Doprovodila ji seniorka, klientka služby: „Je to bezvadné, vůbec jsem nevěděla, kolik akcí se dělá. O představený SeniorPas zájem mám. Vím, že mi s vyřízením v Charitě Zlín pomohou. A moc se mi líbil elán a vůbec celý příspěvek profesora Jaroslava Rybky i katalog výtvarných prací Univerzity třetího věku.“ Cestou z konference obě navštívily ještě Senior Point Zlín. Občanskou poradnu Charity Zlín podporují Zlínský kraj - Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2017 a Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění priorit sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2017, statutární město Zlín a dárci.

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka

Pochvala a spokojenost uživatelů je milou odměnou

Patronkou Charitní pečovatelské služby je svatá Anežka Česká, Agnes, virgo 13. listopadu, památka

Jan Pavel II. napsal o naší patronce: „Sytila hladové, ošetřovala nemocné, pečovala o přestárlé, povzbuzovala bezradné a tak byla schopna šířit pokoj a smíření, dodávat útěchu a vlévat novou naději.“ A o to se snažíme i my.

Paní Petronila (*1923) žije sama. Stará se o ni, jak jen to jde, dcera. K ní jsme se přidali před třemi měsíci také my, přesněji řečeno, naše pečovatelská služba, abychom péči dcery doplnili ke spokojenosti všech. Když se pečovatelky služby seznámily se situací paní Petronily, byly velmi překvapeny, jak i v tolika letech zvládá, byť s podporou, téměř vše, jen aby mohla zůstat doma, ve svém přirozeném prostředí. Je pozitivní, snažící se o maximální míru soběstačnosti. Přicházející pečovatelku denně vítá podáním ruky, úsměvem. Neztrácí životní optimismus, byť její život jistě nebyl vždy jen procházkou růžovým sadem. Vždy se na pečovatelku těší a nechává pozdravovat ostatní pracovnice. Přeji našim pečovatelkám co nejvíce takto pozitivních uživatelů. Zaslouží si to. Jejich práce je velmi náročná psychicky i fyzicky a pochvala a spokojenost uživatelů je vždy milou odměnou. Charitní pečovatelskou službu Zlín podporují Zlínský kraj - Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2017, statutární město Zlín a dárci.

(Jméno uživatelky v příspěvku pozměněno)

Mgr. Zdeňka Vlčková, vedoucí služby

„Je to na nich vidět,“ řekla sousedka nemocné paní, kterou navštěvují naše pečovatelky

A co že je ‚na nich vidět‘? Jejich láska ke starým lidem. Radost, jakou všechny pečovatelky, které v domě potkává, nosí. Když jednu z nich oslovila a politovala ji, že to s její známou paní nemají děvčata jednoduché, tak ta ji ujistila, že to nevadí, že to není problém, že je to jen důsledek nemoci. Paní je uvnitř hodná a vždy se na setkání s pečovatelkou těší. „Víte, kéž by i o mne, až zestárnu, pečovala taková děvčata,“ řekla mi při loučení.

Potěšilo mne, že naše pečovatelky naplňují odkaz své patronky svaté Anežky, na které bylo také vidět, že se stará o nemocné a trpící s láskou.

+Noela Frolková,
pastorační asistentka

Závěrečná modlitba z breviáře

Bože, Tvá služebnice Anežka šla za Tvým voláním, zřekla se bohatství a zamilovala si chudobu, následovala Tvého ukřižovaného Syna a došla do nebeské radosti; na její přímluvu veď i nás, abychom nelpěli na věcech pomíjejících a dosáhli slávy věčné. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Podzimní foto střípky z Domovinky-centra denních služeb pro seniory Zlín

Domovinku-centrum denních služeb pro seniory Zlín podporují Zlínský kraj - Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2017 a Finanční podpora z rozpočtu Zlínského kraje k zajištění priorit sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2017, statutární město Zlín a dárci.

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka

Zpracování rakytníku rašetlákového vyžaduje hbité prstíky a větší dávku trpělivosti. O to více marmeláda či pečený čaj z plodů této rostliny chutnají

Mše svatá s P. Janem Berkou ze zlínské farnosti sv. Filipa a Jakuba.

HUMANITÁRNÍ POMOC

Charita a firma PAMA posílají na Haiti sklolaminátové desky. Poslouží jako přístřeší

Olomouc – Přes tunu sklolaminátových desek zašle do Karibiku spolu s humanitární pomocí v Kontejneru pro Haiti Arcidiecézní charita Olomouc. Desky jí darovala firma PAMA a.s. Podle prvotních plánů poslouží jako přístřešek v areálu nutričního centra v Gonaïves. Pomáhají tam chudým maminkám s dětmi, které hladoví. Z dalších desek by si měly postavit střechy chudé haitské rodiny.
Kontejner pro Haiti, uvnitř kterého budou i sklolaminátové desky, by měl připlout na Haiti během ledna 2018. Haiťané z nich plánují postavit v areálu nutričního centra přístřeší. Pod ním se budou sestry scházet s maminkami a jejich dětmi při společných modlitbách, zpěvech, přednáškách. „Uvnitř centra je málo místa, spousta dětí také utíká ven. Přístřešek by dobře posloužil i v pátky, kdy sestry vydávají maminkám jídlo na víkend," dodává Klára Lőffelmannová.
Některé desky sestřičky poskytnou ještě potřebným na stavbu jejich vlastního přístřeší. „Firmě PAMA za sklolaminátové desky velmi děkujeme. Charita má dlouholeté zkušenosti se stavbou plechových střech na Haiti, které odolají silným vichrům. Sklolaminát ale na rozdíl od plechu nerezaví, je méně náročný na údržbu a příbytky Haiťanů prosvětlí," zmiňuje výhody Klára Lőffelmannová.

Karolína Opatřilová,
ACHO

Vánoční balíčky: Všech 431 dětí z Ukrajiny už má své dárce

Arcidiecézní charita Olomouc letos zařadila do projektu Vánoční balíček 341 chudých děti z Ukrajiny. Dárci si mohli vybrat ze seznamu konkrétní dítě, které obdarují. Již v polovině listopadu mělo všech 341 dětí svého dárce, který jim chce udělat radost.
Velký zájem dárců překvapil třeba Charitu Hranice. Posledním chlapcem, který čekal na svého dárce, byl ve středu 15. listopadu třináctiletý Kyrylo Z. z Bortnik. Vánoční překvapení pro něj nakonec přichystá paní Jana P., která svůj zájem oznámila v mailu těmito slovy: „Mohla byste mi, prosím, zaslat potřebné údaje k nějaké konkrétní osobě? Třeba nějakého kluka puberťáka, co ho nikdo nechce. :)"
Prostřednictvím Charity Hranice bude o letošních Vánocích obdarováno 48 dětí, z celkového počtu 341 ukrajinských dětí, kte-

ré byly do projektu zapojeny. Pečlivě připravené vánoční balíčky dárci přichystají pro 22 děvčat a 26 chlapců ve věku od 2–13 let. Většina obdarovaných dětí je z města Ternopilu, tři děti jsou z Lopatynu, dva kluci z Bortnik a jedno děvče z Kolomyje. Věříme, že všechny dárky ukrajinským dětem udělají pod vánočním stromečkem obrovskou radost.
Děkujeme všem dárcům, kteří dětem balíčky připravují. Našimi letošními dárci byly rodiny a jednotlivci z Hranic, Ústí, Lipníka nad Bečvou, Soběchleb, Jindřichova, Černotína, Heřmanic, Nového Jičína, Malhotic, společenství maminek z Modliteb matek ve Střítěži nad Ludinou, skupinka maminek z Ústí obdaruje tři děvčata. Charitní farní středisko Všechovice organizuje obdarování 20 dětí, pro které připravují dárky rodiny ze Všechovic, Rouského a Horního Újezda a zaměstnanci Charity Hranice společnými silami připraví vánoční překvapení pro tři děti.
Děkujeme všem štědrým dárcům, snad prožili při pořizování vánočních dárků pro ukrajinské děti hodně radosti!

Radka Andrýsková,
Charita Hranice

Na zdraví Haiti: Zdravotníci ošetřili 240 chudých dětí

Baie de Henne – Vyrážky, záněty očí a uší, nedostatek vitamínů a problémy s trávením. Tyto potíže nejčastěji řešily u haitských dětí sestry z řádu sv. Josefa při již 3. zdravotnickém kempu. Spolu s humanitární pracovnicí Arcidiecézní charity Olomouc (ACHO) Klárou Lőffelmannovou se zaměřily na děti z odříznuté oblasti Baie de Henne. Charita děkuje dárcům, kteří se zapojili do srpnové kampaně Na zdraví Haiti. Za jejich příspěvky se podařilo zdravotnický kemp uskutečnit.
Zdravotnický kemp ovládl v polovině října baiedehennskou školu, kam docházejí chudé haitské děti podporované českými dárci. „S pomocí sester z řádu sv. Josefa se nám podařilo prohlédnout a ošetřit 240 dětí. Nejčastějšími zdravotními problémy byly kožní vyrážky a ekzémy, záněty očí a uší, nedostatek vitamínů a problémy s trávením. Děti totiž nemají pravidelný přístup k pitné vodě a také nemají zajištěnou pravidelnou stravu. Školní oběd je často jejich jediným jídlem za den. Nasytí se a mohou se lépe soustředit na výuku a neomdlívají při vyučování," uvedla Klára Lőffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc, která před měsícem působila přímo na Haiti. Podle ní letos zdravotnický kemp trval dva dny. Překvapením pro zdravotníky bylo zjištění, že už malé dívenky ve věku 6-7 let mají vaginální problémy.
Baie de Henne se nachází na odříznutém severozápadě Haiti. Ve vesnici začalo nově fungovat jedno zdravotní středisko, přesto tamní lidé ani zdravotníci nemají vyhráno. Klára zařízení před pár dny navštívila, aby zmonitorovala tamní situaci. „Ve středisku trvale působí dvě zdravotní sestry, které místním lidem v případě akutních případů mohou pomoci. Jsou zde i dva všeobecní lékaři (bez specializace), ti však nejsou přítomni stále. Vybavení celého střediska je velmi skromné a rozhodně se zde nedají provádět žádné větší zákroky. Kvůli nim musí pacienti cestovat do nejbližších nemocnic v Bombardopolis či Gonaïves. Ani dostupnost potřebných léků není zajištěna. Většina důležitých léků není na Haiti k sehnání a často je problém s krátkou expirační dobou, o čemž jsme se přesvědčili i my při zajišťování léků pro zdravotnický kemp," popsala pracovnice ACHO. Místní lékárnice alespoň minimální množství léků nakupuje a dováží do střediska, kde si je pak pacienti mohou koupit. Pro mnoho z nich je však cena léků příliš vysoká a nemohou si je dovolit.
Arcidiecézní charita Olomouc působí v Baie de Henne již dlouhých 12 let. S pomocí českých dárců zajišťuje tamním dětem vzdělání

(Adopce na dálku® – Haiti) a pomáhá také tamní komunitě například se stavbou přístřeší. Na severozápadě Haiti působí ještě v Gonaïves a na jihu v Roche a Bateau.
Zdravotnický kemp bylo možné uspořádat díky podnikům a jejich hostům zapojeným do akce Na zdraví Haiti.
Děkujeme Hranicím:
Café U nás, Restaurace Pod střechou
Děkujeme Olomouci:
Bistrá kráva, Café Restaurant Caesar, Coffee Library Zbrojnice, Restaurace Dobromysl, Jazz Fresh Café, Naše Café, Pražírna kávy Kikafe, Side Street Grill Bar, Tvarůžková cukrárna, U Kristýna
Děkujeme Svitavám:
Café Rozcestí, Kafé Rošambo, Kavárna V parku, Restaurace U Zvonečku
Děkujeme Zábřehu:
Caffe bar Lucerna, Castaňa Tex-Mex, Levandulová kavárna, Restaurace Santorini
Děkujeme:
Návštěvníkům **Celostátního setkání mládeže v Olomouci**

Karolína Opatřilová, ACHO
Foto: Jakub Kocián, Vít Kanyza

Děti se podívaly, odkud je jejich spolužák Dave

Zábřeh - Klára Lőffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc je zpět z více jak měsíční mise na Haiti. Roztáčí tak kolotoč přednášek. Nejdříve se vydává za žáky zábřežské základní školy. Tamní učitelé a děti plánují na 1. prosince dokonce i dobročinnou burzu. Přinesou hračky, se kterými si už nehrají, a ty prodají. Výtěžek předvánoční akce podpoří jejich adoptovaného spolužáka z Haiti.
„Víte, kde se nachází Haiti?" ptá se o jednom listopadovém dni Klára plného sálu dětí.

„U moře," vtipkují starší žáci a vzápětí přihodí přesnější informaci: „Přece ve střední Americe, v Karibiku." Přednášku zpestřují fotografie a krátká videa z terénu, děti se dozvídají nejednu zajímavost. Slovo Haiti pochází z kreolštiny a znamená Hornatá země. Příroda na Haiti je krásná, avšak pláže, ale i ulice hyzdí odpadky. Na Haiti totiž nejsou odpadkové koše a také tam nejezdí popeláři. „Chybí tam i kanalizace, takže když zaprší, voda nemá kam odtékat. Jednu takovou záplavu jsme zažili na vlastní kůži loni v hlavním městě Port au Prince," komentuje Klára fotografii přezdobeného autobusu, který brázdí zatopenou cestu.

Na další fotografii sedí na tržišti žena u velkých mís, které jsou plné něčeho bílého. Co to může být? Děti tipují rýži nebo kokos. Ale samá voda. „Je to sůl. Tu Haiťané získávají odpařováním mořské vody," odhaluje tajemství Klára. I rýže je na Haiti k dostání. Rýže a fazole jsou vlastně tamním národním jídlem. Jsou nejlevnější a dobře nasytí. Toto jídlo často jedí i žáci ve školách v Baie de Henne, Gonaïves či Roche a Bateau, které Arcidiecézní charita Olomouc podporuje s pomocí českých dárců. „Jídlo, které děti ve škole dostanou, je pro mnohé jediným jídlem za celý den," podotýká humanitární pracovnice.

80 % Haiťanů podle ní žije pod hranicí chudoby. To znamená, že musí vystačit se dvěma dolary na den. Další snímky ukazují, jak vypadají hliněné chýše s palmovými střechami, které při deštích snadno promoknou, dále lepší příbytky s plechovou střechou nebo hezký menší domeček, ve kterém ale zase žije třeba i osmičlenná rodina. Charita i s českými dárci pomáhala Haiťanům se stavbou přístřeší, které loni zničil hurikán Matthew. Klára dětem ukazuje domy i kostel bez střech. Vzápětí se na plátně objeví snímky z letošní cesty, na kterých jsou tyto budovy již zastřešené.

„A kolik je na Haiti teď hodin?" ptá se další klučina. Hodiny v sále ukazují po osmé hodině ráno. „Na Haiti je ještě noc, je tam o pět hodin méně než u nás," odpovídá Klára. Děti zhlédnou i videa ze zdravotního kempu, kdy bylo ošetřeno 240 dětí z Baie de Henne,

či videa zobrazující školu v Gonaïves, nebo vesnici Roche a Bateau. Zábřežská škola podporuje přes projekt Adopce na dálku® – Haiti chlapce Davea. Žáci se však dozvídají nečekanou zprávu. „Sestřičky, které školu vedou, mi sdělily, že se Dave s rodinou odstěhovali do Chile. Doufají, že za lepším životem, na Haiti je to přece jen těžké…" Žáci i kantoři situaci chápou. Místo Davea se tak rozhodnou začít podporovat dalšího haitského chlapce. Toho pak podpoří i při dobročinné burze, kterou plánují ve škole uspořádat 1. prosince. „Děti přinesou hračky, se kterými si už nehrají, a ty rozprodáme. Cena jedné hračky bude maximálně 50 korun. Už se nám tu některé hromadí, děti nejčastěji přinášejí plyšáky," uvedla paní učitelka Pavlína Hamplová.

Klára přítomným děkuje za jejich pomoc a zájem o chudé haitské děti. Tlumočí také poděkování a pozdravy od sester z řádu sv. Josefa, které vedou školu v Gonaïves.

Karolína Opatřilová,
ACHO

Kontejner pro Haiti: Arcidiecézní charita Olomouc už paletuje

Olomouc – V úterý 15. listopadu začalo paletování věcí z materiální sbírky Kontejner pro Haiti. Za jeden den se podařilo pracovníkům Arcidiecézní charity Olomouc a jejím pomocníkům naskládat potřebné věci na 4 palety. Školní lavice, židle, šicí stroje, košile a další oblečení nyní stojí uspořádané ve 2,45 metrů vysokých komínech. Během listopadu je třeba všechny věci ze sbírky naskládat na zhruba 25 palet. Potom budou tyto palety uspořádány do kontejneru, který vypluje směr Karibik. Na Haiti by měl dorazit během ledna 2018.

Foto: M. Zamazal,
ACHO

Klára Lőffelmannová po návratu z Haiti říká: Jsem vděčná, že můžu dělat tuto práci. Má to smysl

Loni seděla ve zpustošeném kostele a hleděla do oblak, letos nebe zakryla nová střecha. Co vše se na Haiti změnilo? A co zůstalo stejné? Na jedné straně nezájem vlády o obyčejné lidi a hlad početných rodin a na druhé straně srdečnost, pospolitost. Klára Lőffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc se před pár dny vrátila z více jak měsíční cesty po Haiti, nejchudší zemi západní polokoule. Jak bylo, o tom více v rozhovoru…

Jak s člověkem zamává přílet na Haiti?

Člověk vyjde ven z letiště a tam chaos a davy lidí, přičemž spousta z nich uvidí bělocha z Evropy a předpokládá, že má peníze. Proto je třeba mít se na pozoru před zloději. Naštěstí nás na letišti vyzvedly sestřičky z Port au Prince. Zmatek ale pokračuje - na letišti i ve městě chybí nejrůznější značení, ani ulice nejsou pojmenované. Nechápu, jak Haiťané vědí, kam

mají jet. Je tedy dobré mít kontakty, občas přístup k internetu a také vlastního řidiče, který se vyzná.

A jak se na Haiti vůbec pracuje? Dá se to?
Je třeba počítat s čímkoliv - může se vám rozbít auto a nedojedete do cíle nebo se zpozdíte na schůzku. Nebo začne pršet a zaplaví se ulice… Člověk musí být stále ve střehu. Haiťané si také hrají na velkou byrokracii. Nevyřídí nic hned, vyplníte formulář a musíte se vrátit druhý den.

Čím to je?
Asi je to důsledek jejich způsobu života, ale také jejich otrokářské minulosti, kdy jim vládli běloši. Teď si diktují oni, dávají to najevo a my se musíme podřídit. Zbytečné bylo třeba i to, že jsme museli odevzdávat ID kartičku při návštěvě jedné holčičky v nemocnici. Sestřička měla kopii občanky, což neuznali a nechtěli ji do nemocnice pustit, zachránila nás moje karta Caritas.

V čem je pro nás Haiti naopak inspirativní?
Lidé tam víc žijí spolu, všichni se zdraví, ptají se, jak se daří, nikam nespěchají. Jsou srdeční a bez předsudků. Pro cizince je tam ale nebezpečí, že se s někým sblíží a on jej pak bude chtít využít. Haiťané se mají špatně a v cizincích mohou vidět možnost přísunu peněz, možnost dostat se pryč…

Jak na Haiti žije běžný člověk?
Když Haiťané mají přístřešek a jídlo a vodu, jsou rádi. Ceny pozemků i ceny ve stavebnictví jsou totiž velmi vysoké a drahé je i to jídlo. Nejčastěji tedy jedí rýži a fazole, protože jsou nejlevnější a je jich hodně, takže je zasytí. Kdo má zahrádku, pěstuje i trochu ovoce a zeleniny. Když toho vypěstuje víc, snaží si aspoň něco málo vydělat prodejem. Trochu legrační je, když vidíte u silnice stát ženy a všechny, jedna vedle druhé, prodávají mango. Na Haiti je 40% nezaměstnanost, spousta lidí tak nemůže třeba poslat své děti do školy, nemají na ni peníze.

Loni jsi byla v Karibiku poprvé, bylo těsně po hurikánu a často se demonstrovalo kvůli oddalování prezidentských voleb, změnila se situace do té doby?
Na rozdíl od loňska, kdy jsme museli měnit plán ze dne na den, letos vše klapalo, jak mělo. Co se týká demonstrací a nepokojů, ty jsou na Haiti pořád. I když zvolili nového prezidenta, nevědí, co je to opozice, takže ta se nového prezidenta snaží svrhnout. Všem jde o moc. Když jsme letos měli vyrazit z hlavního města do Gonaïves, byly nahlášené třídenní manifestace. Museli jsme se rychle sbalit a vyjet o den dříve, abychom se vyhnuli zátarasům se zapálenými pneumatikami a podobně.

Co bylo třeba během letošní cesty zařídit?
Uspořádali jsme zdravotnický kemp pro všechny děti ze školy v Baie de Henne, vyjednali Kontejner pro Haiti s humanitární pomocí a monitorovali opravy střech po hurikánu a také projekty Caritas Slovakia. Navštívili jsme i školy, kde máme Adopci na dálku, dovezli dětem dopisy od adoptivních rodičů a s dětmi jim pak odpověděli. Dále jsme museli probrat s partnery, jaká je situace, a zjistit, jak žijí děti, které opustily adopci.

Je těžké tyto děti sehnat?
Naštěstí máme dobré kontakty, například bývalé studenty z adopce, kteří nám s tím pomáhají.

Jak tedy pokračuje život těchto dětí poté, co vystudují?
Mít vzdělání je důležité, protože třeba aby Haiťané mohli pracovat v supermarketu, potřebují mít diplom. Problém ale je, že na Haiti není práce. Děti tak vystudují střední školu a nemají uplatnění. Je těžké se s tím vypořádat, pracovní trh tam může změnit vláda a ta toho pro lidi příliš nedělá…. Děti tak často pomáhají doma, třeba na poli, nebo zakládají rodiny. Pár jich pokračuje ve studiu na univerzitě, na tu ale mnozí nemají peníze. Někteří vstoupili do řádu a připravují se na kněžství.

Dá se s tím něco dělat?
Chceme využít toho, že v Gonaïves začala fungovat šicí dílna, uvidíme, jak to půjde, a zavedeme ji i v Baie de Henne. Lidé by se tam mohli učit i jiným řemeslům.

Co se Ti z letošní výpravy nejvíce vrylo pod kůži? Zavzpomínej…
Návštěva opraveného kostela na jihu v Roche a Bateau. Loni jsem tam seděla a koukala do oblak, protože hurikán odnesl z kostela střechu. Pak se tam vrátíte, nad vámi nová střecha (přispělo na ni Arcibiskupství olomoucké) a pod ní se chystá svatba a lidé slaví svátek sv. Michaela. Ta střecha je pro Haiťany důležitá, kostel je tam i kulturním centrem, spojuje lidi.
V Gonaïves mě velmi zasáhlo setkání se středoškolákem, který čekal venku před centrem sestřiček sv. Josefa. Dali jsme se do řeči a on se ptal, odkud jsem a co dělám na Haiti. Byl fajn. U večeře se pak sestřička podělila o smutný příběh. Ten den ji navštívil klučina, který žije s maminkou a mladšími sourozenci. Pořád sestřičce opakoval: „I am going, I am going“, nemohl se vymáčknout. Sestřička nechápala, ptala se: chceš emigrovat? Chlapec na to, že už čtyři dny nemají jeho sourozenci co jíst a že se na to už nemůže dívat a vytáhl z batohu nůž. Chtěl se zabít. Sestřička jej zadržela. Takhle své rodině nepomůže. Vyzvala ho, ať přijde po škole do centra pomáhat plít na zahradě, pomáhat s úklidem… Aspoň něco si přivydělat. Byl to ten kluk, se kterým jsem ten den mluvila.

Sotva ses vrátila zpátky do České republiky, těšíš se zase zpět na Haiti…
Ta cesta mi vždy dodá energii do další práce, na Haiti člověk vidí, že to má smysl. Také tam přehodnotí své priority a vrátí se s nadhledem. Najednou se soustředí na lidi kolem sebe a chce jim věnovat více času. Jsem vděčná za to, že dělám tuto práci a děkuji dobrovolníkům, adoptivním rodičům, našim dárců, všem těm lidem, kteří nám pomáhají. Bez nich bychom tu práci dělat nemohli.

Za rozhovor děkuje Karolína Opatřilová, ACHO

Klára na Haiti: Zápisky z cesty

Haiti - Nefungující vláda a zdravotní i školský systém. Hlad, nedostatek pitné vody a každoroční výskyt hurikánů. To je Haiti. V těžce zkoušené zemi působila během září a října Klára Löffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc. Navštívila žáky z projektu Adopce na dálku, haitské komunity a spolupracovníky Charity i některá místa, která loni zasáhl hurikán Matthew a kde pomáhaly peníze českých dárců. Mise skončila 31. října 2017. Podívejte se, jak si Klára vedla, v jejích online zápiscích z cesty.

Pátek - 29. září 2017
Gonaïves - Ráno navštívíme školu Emmanuel St. Joseph, kde ACHO prostřednictvím projektu Adopce na dálku sponzoruje 105 dětí. Ještě před začátkem vyučování se zde všem žákům podává sklenice mléka. Většina dětí chodí do školy bez snídaně a školní oběd je pro ně často jediným jídlem za den. Díky tomu, že žáci dostanou ráno mléko, se tak nasytí a mohou se i lépe soustředit na výuku. V 8 hodin se zúčastníme každodenního ranního nástupu, zpěvu hymny a vyvěšování vlajky. Pak nás mile přivítají všichni žáci a profesoři, kterým předáme srdečné pozdravy z ČR. Následuje soutěž ve zpěvu. V ní se mezi sebou utká dvanáct žáků. Jejich výkony hodnotí odborná porota, do které jsme usedli také my. Výkony zpěváků jsou téměř profesionální a je těžké vybrat vítěze. Haiťané obecně mají velice rádi zpěv a tanec, což se projevilo i nyní. Tři nejúspěšnější zpěváky nakonec odměňuje bouřlivý potlesk. Po soutěži je čas zahájit dnešní výuku.
Kromě této školy, kterou zde vedou sestry sv. Josefa, se v jejich areálu nachází i ortopedické centrum a centrum pro matky s dětmi. Toto centrum nyní navštěvuje 60 žen se svými dětmi. Matky zde dostanou vždy nějaké jídlo pro sebe i své děti, společně zpívají, modlí se a sestry jim poskytují rady ohledně správné péče o děti a ochotně pomohou s jakýmkoli problémem. Jelikož je dnes pátek a přes víkend je centrum zavřené, dostanou matky trochu rýže a fazolí na víkend.

Neděle - 1. října 2017
Gonaïves - V půl sedmé ráno se se sestrami zúčastníme nedělní mše svaté v místním kostele. Zde jsme potkali sestru Gerdu, která pochází z Baie de Henne a nyní bydlí v Dominikánské republice. Sestra Gerda se rozhodla pomoci ve své vesnici, odkud pochází. Sehnala potřebné množství léků a ve dvoučlenném týmu otevřeli v Baie de Henne týdenní mobilní kliniku. Velice nás tento počin potěšil. Stalo se tak úplně poprvé a je možné, že pokud budou mít sestry více prostředků i v příštím roce, pomohou v Baie de Henne se zdravotnictvím znovu.
ACHO v Baie de Henne letos již třetím rokem zorganizuje zdravotnický týden zaměřený zejména na žáky ze školy Sainte Maria Goretti, kam chodí i děti z projektu Adopce na dálku. Je tedy možné, že pro další roky bychom se sestrou Gerdou mohli spolupracovat a ošetřit tak co nejvíce lidí.
Během dopoledne vyplouváme na moře s místním rybářem, který nám vypráví o svém životě. Dokonce ulovíme i pár ryb k obědu. Odpoledne navštívíme v chudinské čtvrti jednu z rodin, kterým sestry Sv. Josefa pomáhají se zajištěním bydlení.

Holčička nemohla chodit z hladu. Nyní má šanci
Úterý - 3. října 2017
Gonaïves - Dopoledne se podíváme do ortopedického centra sester sv. Josefa. Sestra Pyari zde právě má pacienty. Maminku s holčičkou, která kvůli podvýživě nebyla schopná chodit. Sestry jí pomohly s výživou v nutričním centrum a nyní s holčičkou pravidelně cvičí, aby se naučila správně chodit. Takovýchto případů je zde více. Kvůli nedostatku vody a jídla jsou místní děti často zpožděné ve vývoji a mají řadu různých nejen ortopedických problémů.

Středa - 4. října 2017
Gonaïves - Dnes prozkoumáváme okolí Centra sester sv. Josefa. Navštěvujeme několik rodin, kterým sestry pomáhají se stavbou střechy či splácením nájmu. Většinou se jedná o velmi chudé rodiny, které žily na ulici, dokud se jim nedostalo pomoci od sester. Bydlení je na Haiti velmi drahé a jsou zde mnohdy problémy s pozemkovými právy. Často se stává, že v jednom domě bydlí více rodin a každá obývá jen jednu místnost. Rodiny jsou většinou šesti a vícečlenné. Vybavení domů je velmi prosté, mnohdy se skládá jen z postele. Většina života Haiťanů se odehrává venku v ulicích.

Neděle - 8. října 2017
Baie de Henne - Včera jsme se přesunuli do Baie de Henne, rybářské vesnice na severozápadě Haiti. Právě zde spolupráce Arcidiecézní charity Olomouc s místními lidmi v roce 2005 začala. Na cestě jsme měli štěstí na dobré počasí. Bylo celkem sucho. Minulý rok jsme sem totiž zavítali bezprostředně po hurikánu, kdy byla velká část cesty zaplavená a rozblácená. Nyní jsme cestovali pět hodin, na místních rozbitých a kamenitých cestách to není zrovna med.
Dnes se vydáváme na mši v místním kostele sv. Michaela. Zrovna dnes mši doprovází sbor dětí ze školy Sante Maria Goretti, kterým ACHO i s dárci již dvanáct let pomáhají se vzděláváním v rámci projektu Adopce na dálku. Odpoledne se setkáme s rodiči těchto dětí a připomínáme jim pravidla tohoto programu. Zítra zamíříme za dětmi rovnou do školy…

Třetí zdravotní kemp: vyrážky, záněty a problémy s trávením
Středa - 11. října 2017
Baie de Henne - Zdravotnický kemp ve škole Sainte Maria Goretti pokračuje. Nejčastějšími zdravotními problémy jsou zde kožní vyrážky a ekzémy, záněty očí a uší, nedostatek vitamínů a problémy s trávením. Děti totiž nemají pravidelný přístup k pitné vodě a také nemají zajištěnou pravidelnou stravu. Jediným jídlem za den jsou pro ně školní obědy. Alespoň díky nim se mohou lépe soustředit na výuku a neomdlívají při vyučování. Zdravotní prohlídky jsou též dobrou prevencí před nejrůznějšími onemocněními. Za dnešek se nám podaří zdravotní prohlídky ukončit. Ve škole dnes také dětem rozdáme dárky od adoptivních rodičů a začneme s nimi psát vzkaz do České republiky. V psaní dopisů budeme pokračovat ještě zítra.

Pátek - 13. října 2017
Baie de Henne - Ráno se vydáváme do místního lycea, kde studují žáci 7., 8. a 9. ročníku a studenti 1. – 2. ročníku střední školy. Také zavítáme do místního zdravotního střediska Baie de Henne, abychom zmonitorovali aktuální stav zdravotnictví v této vesnici. Zastihneme zde právě místního administrátora, který nám popíše aktuální situaci. Ve středisku trvale působí dvě zdravotní sestry, které místním lidem v případě akutních případů mohou pomoci. Jsou zde i dva všeobecní lékaři (bez specializace), ti však nejsou přítomni stále. Aktuálně ve středisku není ani jeden z nich. Jeden je nyní v Port au Prince a druhý se nachází na školení v Port de

Paix. Vybavení celého střediska je velmi skromné a rozhodně se zde nedají provádět žádné větší zákroky. Kvůli nim musí pacienti cestovat do nejbližších nemocnic v Bombardopolis či Gonaïves. Ani dostupnost potřebných léků zde není zajištěna. Většina důležitých léků není na Haiti k sehnání a často je problém s krátkou expirační dobou, o čemž jsme se již přesvědčili při zajišťování léků pro náš zdravotnický kemp. Místní lékárnice tak alespoň minimální množství léků nakupuje v Port de Paix a dováží je sem do střediska. Léky si pak zde pacienti mohou koupit, pro mnoho z nich je však jejich cena příliš vysoká. Během odpoledne se přesunujeme ještě více na severozápad země do Mole St. Nicolas.

Sobota 14. – neděle 15. října 2017

Mole St. Nicolas - místo, kde poprvé přistál Kryštof Kolumbus se svojí španělskou flotilou v roce 1492 v domnění, že doplul do Indie. Málokdo tuší, že právě Haiti má takovouto významnou spojitost s objevením Ameriky. Ve městě si tedy prohlédneme několik historických pozůstatků z doby španělské kolonizace. Scházíme se i se středoškoláky, kteří zde díky projektu Adopce na dálku studují.

Pondělí 16. – úterý 17. října 2017

Baie de Henne - Přejíždíme zpět do Baie de Henne, kde vyřizujeme ještě poslední administrativní věci s místním knězem. Následující den - 17. října je na Haiti státní svátek – výročí úmrtí Jean Jacques Desalina – muže, který se zasloužil o vyhlášení první černošské republiky na Haiti v roce 1804. Školy a další instituce jsou zavřené. My strávíme téměř celý den v autě na kamenité a rozbité cestě do Gonaïves.

Čtvrtek - 19. října 2017

Gonaïves - Včera jsme po náročné cestě trochu odpočívali, plánovali další dny a setkali se s dalšími školáky. Dnes ráno nás čeká nemilé překvapení. Baterie v autě odešla. Ještě, že se nám tato příhoda nestala po cestě z Baie de Henne. Těžko bychom v pustině hledali opraváře. V Gonaïves naštěstí auto opravíme a doufáme, že nám bude ještě poslední týden dobře sloužit. Přeci jen nás čeká ještě hodně práce v Port au Prince, kam zamíříme tuto neděli. Dnes se ještě podíváme do šicí dílny a v tomtéž domě také na novou kliniku pro malomocné. Jedná se o druhou existující kliniku na celém Haiti. První se nachází v Leoganu. Konzultace i celé vyšetření je tu pro pacienty zadarmo a kliniku nechal vybudovat místní kněz P. John, původem z USA, který na Haiti dlouhodobě žije již několik desítek let.

Pátrání po zraněné dívence

Pátek - 20. října 2017

Gonaïves - Dopoledne s dětmi dopíšeme poslední dopisy pro české adoptivní rodiče. Odpoledne zavítáme do místní nemocnice, kde jsme chtěli navštívit jednu žákyni 5. třídy, která dnes ráno nepřišla do školy. Při přecházení silnice ji totiž srazila motorka. V nemocnici nám však lékařka oznámila, že dívka zde jen absolvovala rentgen a je nyní asi doma. Vydali jsme se tedy hledat její dům. Dívka je sirotek a žije se svou sestřenicí. Doma nám řekli, že dívku převezli do nemocnice v Saint Marc. Měla totiž ošklivě zlomenou nohu a tamní nemocnice je lépe vybavená. Dívka je tedy, Bohu díky, v dobrých rukou a doufáme, že se brzy uzdraví.
Naše práce v Gonaïves se pomalu chýlí ke konci. Zítra nás čeká

balení a loučení se sestrami. V neděli odjedeme za dalšími povinnostmi do Port au Prince.

Středa - 25. října 2017

Port au Prince - Jakub a Vít odjíždějí do Dominikánské republiky a já zůstávám zbývající čtyři dny haitské mise v Port au Prince. Zde vyřizuji poslední domluvené schůzky s našimi spolupracovníky a také jinými organizacemi. Jednou z nich je Deux Main Design – americká nezisková organizace působící na Haiti od roku 2010.

Pneumatiky jako podrážky bot

Deux Main Design se zaměřuje na výrobu šperků a obuvi z místního materiálu a dokonce i z odpadků, jako jsou pneumatiky. Ty využívá jako podrážky pro sandále a pantofle. Své výrobky prodává v obchůdku v Port au Prince a také v USA. V místní dílně pracuje 33 zaměstnanců. Vytvářet nová pracovní místa je na Haiti velmi potřeba. Deux Main Design poskytuje i odpolední kurzy pro žáky středních škol. Studenti se tak mohou vyučit řemeslu a poté získat práci. Návštěva této organizace inspirovala i nově vzniklou dílnu sester sv. Josefa v Gonaïves.
Mise se blíží ke konci. Děkuji vám všem, kteří jste nás během mise provázeli, a těším se brzy na viděnou

Klára Lőffelmannová, ACHO
Foto: Jakub Kocián, Vít Kanyza

Informace Arcidiecézní charity Olomouc, listopad 2017 (jen pro vnitřní potřebu)
Kontakt: ACHO, Křížkovského 6, 779 00 Olomouc, tel.: 581 115 216, e-mail: karolina.opatrilova@acho.charita.cz
Grafická úprava a sazba: Exa Print Design, s. r. o., Uzávěrka tohoto čísla 15. 11. 2017.
Uzávěrka příštího čísla 15. 12. 2017